

קרוב אליך

מבית גילוי דעת

עבודת ה' ברוח חסידית

יום גוש קטיף
תשפ"ו

בירורים נוקבים וקומות
חדשות | הרב קובי בורנשטיין
שחר חדש על החוף |
סיפור מאת רחל טאוב

דווקא עכשיו, דווקא אני
שורות לזכרה של הרבנית
ד"ר שרה דרוקמן ע"ה

אם אין רגליים

קחו כנפיים

הגזלנים שבכף היד שלך
יהושע מילר

מתן תורה שלה
חנה סלם

למה במדרגות? תעלה בכבש!
התוועדות עם הרב שבתי
סלבטיצקי

אסי פישמן, סטודנט מקיבוץ יגור, מצא
את עצמו בסעודת שבת בביתו של הרב
לירז זעירא בירושלים. עכשיו הם נפגשו
בבית לוינשטיין

רבנים

הועידה הארצית

עורכי חזנות

לראשונה:
פרטים בעמ' 3

למען ילמדו

תואר שני במכללה ירושלים

הרשמה לסמסטר ב' בעיצומה!

הזדריזו להירשם לקבלת **+** מלגות מיוחדות למי שאינם זכאים להחזר ממשרד החינוך

93% מסיימים את התואר השני
מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

למידה היברידית
מותאמת אישית

מובילים
במספר
הסטודנטים מבין
כלל המכללות
בארץ!

1+1 תעודות נלוות לתואר: גישור/הוראה מתקנת/תזונה נכונה ועוד

שנה אחת! < יום בשבוע
החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

**הוראת
מתמטיקה/
מדעים**

טכנולוגיה מתקדמת ויישומית
**+ תעודה בהדרכה
לתזונה נכונה**

**הוראת תושב"ע
ומחשבת ישראל**

לנשים - ביבליותרפיה
+ תעודה בכלי גישור
גברים - מנהיגות רבנית
+ תעודה רבני קהילות

**ניהול וארגון
מערכות חינוך**

עיצוב זהות וסימולציות בניהול
+ תעודה בהוראה מתקנת

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי
+ תעודת הדרכת הורים טיפולית
*לימודים עד פסח תשפ"ח

**ייעוץ
חינוכי**

הנחות למילואימניקים ונשותיהם • מלגות והנחות

למען ילמדו

לראשונה:
אנו מתכבדים להזמין
את העוסקים במלאכת הקודש

ועידה ארצית

הבנים עורכי חופות

יום עיון מקצועי במעמד הרבנים הראשיים לישראל
ובהשתתפות גדולי הרבנים הדיינים והמומחים
ומאות רבנים עורכי חופות וקידושין מכל רחבי הארץ

שי יוקרתי
במתנה

השקת
קרן מלגות

בהנחיית
ידידיה מאיר

סעודה
חגיגית

פאנלים
פרקטיים

שלישי • ז' אדר • 24.02 • אולם האחוזת • מודיעין

10:00 < 16:00 • להרשמה סרקו או התקשרו 055-931-8390

מאמשינוב, המפורסם כדמות יקרה שהייתה כולה מלאה אהבת ישראל, נכח בהלוויה, וכשכולם היו נבוכים מול זעקות הכאב העצומות של הרבנית על בנה האהוב, הוא ניגש אליה כדי לנסות להרגיע אותה ואמר לה: "הרבנית, הרבנית, טוב לקבל את גזירות הבורא ולהתחזק. אמרי אחריי: צדיק ה', צדיק ה'". הרבנית שמעה את דברי האדמו"ר ומיד התעשתה. זה עשה רושם גדול על הנוכחים – כשראו כיצד הרבי, באהבת ישראל שלו ובמילותיו הפשוטות, הצליח להרגיע את ליבה הכואב.

תשומת לב

אגב, אותו מספר מתאר עוד מקרה. בליל ראש השנה הגיע הרבי מאמשינוב לבקר את הרבנית הזקנה מסוכטשוב ולברך אותה. המספר הסתקן לראות מה יגיד לה הרבי במעמד זה, ליד הדלת הפתוחה, והוא ראה שהרבי בירך אותה באריכות ימים ובאיחולים לשנה טובה ומבורכת, ואחר כך החסיד שמע את הרבי אומר לה: "צריך להשתדל ללכת כל יום לטויל. זה מאוד בריא וחשוב. גם אני הולך לצורכי הבריאות, ואני צועד את כל שכונת בית וגן...".

אותו חסיד סיפר לימים שהדיבור הזה נגע מאוד לליבו. בלילה הנשגב של ראש השנה, הרבי מאמשינוב מקדיש תשומת לב אישית לדברים הנצרכים לבריאותה של יהודייה קשישה. ניתן ללמוד מזה כל כך הרבה על מהי אהבת ישראל ומהי נתינה.

חברים יקרים, ובכן, לחיים. לחיים לכבוד רבי מאיר מאמשינוב שידע לנחם ולעודד בפניו המאירות. ולחיים לכבוד השם משמואל שמזכיר לנו את הפסוק "רעך ורע אביך אל תעזוב", ומלמד אותנו להיזכר שיש לנו ידיד קרוב – ריבונו של עולם, ובמקביל להיזכר שיש לנו מתנה מאברהם אבינו – גם במקרה חירום, כשאין לנו הדרכה צמודה של אב או של רב – שכל ישר. לחיים!

הלילה. שנאמר (תהלים טז) 'אברך את ה' אשר יעצני אף לילות יסרוני כליותי'".

ה'שם משמואל' (פרשת יתרו) מדבר על היכולת הזו של שכל ישר, של הקשבה פנימה, ובמקרה הזה של אברהם – להקשיב לכליות שלו. "וזה הנחיל גם לבניו אחריו, שיהיה שכלם ישר הולך ונוכח השם דרכו". ובכך הוא מפרש את הפסוק "רעך ורע אביך אל תעזוב" שהכוונה בו, כאמור, לאברהם אבינו – "היינו שישגיח אדם בכל עת לעורר את ליבו ולגלות אהבה מוסתרת שבצומק הלב."

השם משמואל מחדש כאן: אל תעזוב את המתנות שאברהם אבינו הנחיל לנו. אמנם בנושאים מסוימים הכי טוב היה לקבל דעת מאבא או מרב, אבל לפעמים יש מצב של הכרח ואין לנו דרך לדעת מה הם היו אומרים לנו, ובעת כזו עלינו לזכור שקיבלנו מתנה מאברהם אבינו – את הכליות היועצות, את השכל הישר הפנימי. וכשנתחבר לרוח של אברהם אבינו, נדע מה לעשות.

כיוון שהזכרתי את השם משמואל – והרי אנחנו בהתוועדות ולא בשיעור על פרשת השבוע – אספר לכם סיפור. כידוע, השם משמואל היה אחד מאדמו"רי חסידות סוכטשוב. רוב בניו נהרגו בשואה, ואחריה כיהן בארץ ישראל האדמו"ר רבי חנוך העניך מסוכטשוב. כשהוא נפטר, ירש את כיסאו בנו רבי מנחם שלמה. הוא היה התקווה הגדולה של חסידות סוכטשוב – חכם גדול, נעים הליכות ופיקח, אבל לצער הלב הוא נהרג בתאונת דרכים כשהיה בסך הכל בן 35. זו הייתה מכה גדולה והאבל היה עצום.

בתיאור שהתפרסם מהלוויה של אותו נצר צעיר מסופר כי אימו, הרבנית הזקנה, צעקה בהלוויה צעקות מחרידות של כאב וצער מלב שבור, וכולם עמדו ובכו. והנה – כך תיאר אחד המשתתפים – האדמו"ר רבי מאיר

שלום חברים, הפעם אני רוצה להמליץ לכם על ספר טוב – ספר משלי, והפסוק שאני מביא היום להתוועדותנו הוא דברי שלמה המלך: "רעך ורע אביך אל תעזוב". תראו איזה פסוק יפה. הוא כביכול פונה אליך אישית ואומר: אל תעזוב את חבריך. ולא רק את החברים שלך, אלא לפעמים יש לנו גם מתנה מיוחדת – חברים של אבא, וגם אותם אל תעזוב. עכשיו תראו דבר מדהים: רש"י מפרש ש"רעך" זה הקדוש ברוך הוא, ו"רע אביך" זה אברהם, אבינו הראשון. בעיניי זו הסתכלות מאוד יפה ומפתיעה: בניגוד לביטוי המפורסם בגנותו של אדם המרגיש 'חברותא כלפי שמיא', הנה לנו אמרה שבאה לייצג צד נוסף בקשר עם הקדוש ברוך הוא – להסתכל על מערכת היחסים הזו כמו היחס לחבר טוב. פשוט מאוד: מה שלא עושים לחברים – לא עושים גם לקדוש ברוך הוא. לא כך? זה גם מסביר מדוע רבי נחמן אמר שכשמדברים עם הקדוש ברוך הוא בהתבודדות, לפעמים מומלץ לדבר איתו כמו שמדברים עם חבר טוב.

מתנות מאבא

הזכרנו את אברהם אבינו, והרי אתם יודעים שבמשך תקופה ארוכה לא היה לו מורה, רב ומחנך, אבל חז"ל אומרים "בא אברהם אבינו והלך בדרכי הקדוש ברוך הוא... מגין לו? אלא מלמד שזימן הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו שתי כליותיו כשני חכמים, והיו מבינות אותו ויועצות אותו ומלמדות אותו חכמה כל

פרופ' חיים ברייטברט, נשיא המכללה האקדמית לחינוך גבעת ושינגטון:

"החינוך הוא יסוד מרכזי בבניית החוסן הלאומי והחברתי"

סמסטר א' במכללה האקדמית לחינוך גבעת ושינגטון נחתם בסימן חיזוק החוסן הלאומי, תחת הנהגתו של הנשיא הנכנס, פרופ' חיים ברייטברט. למרות האתגרים הביטחוניים ושירות המילואים של סטודנטים רבים, המכללה

שמרה על רמה אקדמית גבוהה וקידמה תהליכים אסטרטגיים של מצוינות ומחקר פדגוגי. פרופ' ברייטברט, חוקר בעל שם עולמי ובעל ניסיון ניהולי עשיר באקדמיה, מדגיש כי הכשרת מוחנכים איכותיים היא שליחות חברתית קריטית בעת הזו. המכללה מזמינה מועמדים חדשים להישקף לחזון זה ביום פתוח שיתקיים ב-12.2.2026, וממשיכה במחויבותה לפיתוח תוכניות לימוד המשלבות ידע מקצועי וערכים.

קורס' למעק מותק'ם
לא תרבה איתו אוי

כלים מעשיים לטיפול עצמי ולמטפלים - מתחילים ומנוסים

קורס 2
איפול והתמחות עם אראמל

להבין את מקורות הכאב ולהפוך אותו למנוע של צמיחה

- מבנה הנפש לפי קבלה וחסידות ותהליך היווצרות הטראומה.
- זיהוי חסימות, פחדים ותגובות רגשיות לא מוסברות.
- כלים מעשיים לטיפול עצמי ולעבודה טיפולית עמוקה.
- שיעורים מוקלטים - חוויה מרחיבת נפש.

קורס 1
הקבלה והזוגיות

גלות ולטפל בשורשי הבעיות הזוגיות

- ניתוח מדויק של הדינמיקה הזוגית דרך תורת הקבלה והחסידות.
- כלים לזהות את המקור של כל מריבה וריחוק.
- שפה חדשה לתקשורת זוגית מחברת ומרפאת.
- שיעורים מוקלטים, בהירים ומעמיקים.

עלות כל קורס: 990 ש"ח

אורנה טיפל ופ"ס:
hanna.tipul@gmail.com

מדרשת מעיינות

פזמונים

התוועדות חסידית שמחה

ריקודים לתוך הלילה

הרבנית ימימה מזרחי
עדן גולדמן • צביקוש ורינת

21:30-02:00

📍 כפר חב"ד ב'

יום שני

ליל פורים | י"ג אדר 2.3

מחיר כרטיס במכירה מוקדמת 85₪ | מחיר מלא 100₪
דוכני מזון כלולים במחיר

לע"נ רחל בת נתן ומיכל בן נאים שיחיו

נחמו

סיפור לרגל כ"ב שבט, יום גוש קטיף

כזה מורכב ולא ברור. אתה תלמד הכי טוב שאתה יכול, וה' יעזור."

הבית היה כבר על ארגזים. מצד אחד אבא ואמא לא הסכימו לארוז הכל ולעזוב ככה סתם בלי מאבק, אבל הם כן הכינו ארגזים עם חפצים שיקרים להם ולא רצו שהצבא יארוז ואולי הם יישברו או שלא יעטפו אותם כמו שצריך ויהיה להם נזק. אמא הכניסה כלים יפים שהיה חשוב לה לעטוף כל אחד בעיתון, אלבומים רבים נכנסו לארגז וגם אותם אמא עטפה בניילונים נצמדים, שאף תמונה לא תצא מהאלבום. כל תמונה זו פיסת חיים.

הימים עברו – שחזר שחר – וכל יום קירב אותנו אל היום הנורא שלא רצינו שיגיע. תשעה באב עבר, הבכיות קורעות הלב של מגילת איכה זכורות לי עד היום. הצום עבר בלי שנשים לב כמעט, כי מי רוצה לאכול כשעוד רגע דופקים לו בדלת וקורעים אותו מהחיים היפים שלו, מהחוף הזהוב, מהחממות שעטפו עליהם ופרחים ותוצרת משובחת שהשתבחה בה א"י והשתבחה בה גוש קטיף, וישתבח שמו, שרק יקרע לנו את רוע הגזירה! אני זוכר את הכתום בכל מקום, את אבא ואמא בפנים נפולות, את חוסר האונים. את התחושה העמוקה של: "לא, זה לא יכול להיות!" ואני, שחוגג בר מצווה השבת, לא יודע איפה אחגוג אותה ואיך. את הפרשה ידעתי. היטב ידעתי. אבל שום דבר מעבר לזה.

בתוך האוהל, כלילה החם ההוא, תקפו את שחר עוד ועוד זיכרונות, הצליפו בו חזק וטלטלו אותו. איך ביום חמישי, י"ג באב, לקחו את אבא ואמא. שני חיילים משני צידיו של אבא ושתי חיילות משני צידיה של אמא. איך אבא ואמא הזהירו אותנו לבל נרים יד על חייל. כמה דמעות, כמה בכי, והאוטובוסים מתמלאים באנשים נשים וטף ונושאים אותם למקום אחר, דלת האוטובוס נדמתי לי למלתעות של חיה טורפת שכל מי שנכנס בה, נקרע מחבל הטבור שלו לארץ הטובה הזאת, שהיטיבה וחיבקה במשך שנים, אמא אדמה.

לו. אל שחר הוא בכלל לא פנה. שחר היה מאוד מכונס בעצמו מתחילת המילואים, לא הרבה לדבר ולצחוק עם כולם. אבל מה, היה מפנק באוכל טוב ובקפה משובח. הוא ושגיא התחרו על הכתר בתחום.

לפני השינה חנוך עבר ליד האוהל של שחר והצליח לשמוע איך אשתו והילדים מברכים אותו במזל טוב בשחת וידיאו שהייתה נשמעת מרגשת. כשהוא דיבר עם הילדים שלו, היה לו חיוך והפנים שלו התמלאו אור. ממש לפני שהלך לישון ניגש אליו חנוך. "מזל טוב, גבר, שמעתי שחוגגים לך יום הולדת".

"אי אפשר להסתיר פה סודות, אה? שב"כ בכל מקום. כן, כן, 33 זה לא הולך ברגל... חתיכת גיל". "ועדיין לוחם תותח", חנוך טפח על כתפו של שחר. "אבל תגיד, היום שאלתי על קריאה בשבת, אם יש לך יום הולדת היום, אז הפרשה שלך הייתה 'ואתחנן'. נו, עשה טובה, תקרא לנו בתורה, יש לך פרצוף של מישוהו שקורא מעולה".

שחר נשאר עם פנים חתומות. "עזוב, חנוך, לא מתאים לי".

"טוב, לא לוחץ, פשוט אני, נגיד, את פרשת בר המצווה שלי זוכר בעל פה גם אם יעירו אותי באמצע הלילה, ואני יודע שיש הרבה כאלה שלא קוראים בכלל בשו"ת, אבל את הפרשה שלהם קוראים כל שנה. אבל איך שאתה מרגיש..."

חנוך הלך ושחר נכנס למיטה. כנראה הוא שתה יותר מדי קפה שחור, או שזוכר ביותר מדי שחור, כי להירדם הוא לא הצליח. השיחה עם חנוך זרקה אותו עשרים שנה אחורה, והזיכרונות מבר המצווה אפפו אותו, הוא נזכר איך למד עם אבא שלו חצי שנה מראש. חודש לפני הבר מצווה כבר ידע לקרוא מדויק עם כל הטעמים, גם את הפרשה וגם ההפטרה. בכל פעם שאבא שלו התפנה ללמוד איתו, הוא עזב הכל ופתח את תיקון הקוראים. במקביל, אמא הייתה מחבבת אותו בפנים מודאגות ואומרת: "אנחנו לא יודעים מה יהיה... הכל

"שגיא, תעביר את הפינג'אן, מה שאנחנו צריכים עכשיו זה שחור חזק. וואלה חם היום, משהו אש. אוגוסט במיטבו. אבל מה? אין דבר העומד בפני הקפה. ואיזו עייפות. בקושי ישנתי כלילה. הרעש של הפיצוצים באוזניים, הנה עכשיו עוד אחד. באנה אנחנו מכסחים להם ת'צורה, אה?"

"כמה אתה מדבר אחי, אם אתה כזה עייף אולי תהיה שנייה בשקט? קח את הפינג'אן, קפה אתה יודע לעשות זה בטוח".

חנוך הצדיק נכנס בדיוק כשכולם עשו לחיים על קפה מהביל. רק הגיע וישר התחיל לעבור בין החברה. "שומעים? אני מנסה לארגן לנו תפילה כמו שצריך השבת. הבנתי שאנחנו נשארים פה ועושים משמרות, אז אין תירוצים כמו בשבתות האחרונות. סוף סוף תפילה עם ספר תורה והכל, ולא עשר דקות ככה בלחש ומהר מהר כי יש פעילות". "איזה גזר אתה חנוך, בחיי", עמית צוחק, "היום יום שני, כפרה, אתה בעזה, אין לך מושג מה יקרה בעוד דקה, על שבת אתה מדבר איתי?".

"נכון, נכון, אבל מחשבה יוצרת מציאות, בואו נחלק בינינו את התפילות, וככה נישאר בתקווה שעד שבת הכל טוב".

גדעון היה הראשון לענות: "אם עד שבת הכל טוב, אני עם האישה והילדים נוסעים לחמי וחמותי עם האוכל הפצצה שחמותי מבשלת, ואני חצי שבת ישן כמו דוב בחורף, אבל דווקא את ה'מחשבה יוצרת מציאות' אהבתי, אני מאמץ".

חנוך לא התבלבל לרגע. "טוב, טוב, אז מה שאני אומר, זה שכל אחד ילמד חלק אחד מהקריאה בתורה וככה נוכל לקרוא את כל הפרשה, יש מישוהו כאן שזו שבת בר מצווה שלו? או מישוהו שקורא בתורה בדרך כלל? אני אעזור לכם קצת, גם אני לא איזה בעל קורא משובח, אפילו שיש לי זקן".

כולם צחקו חוץ משחר. שחר לקח פיקוד על סבב הקפה הנוסף והכניס שתי כפיות גדושות של אבקה והתחיל לבחוש, הוא לא הרים את העיניים ורק בחש ובחש. חנוך עבר אחד אחד, היה נראה שעם חלק דווקא הולך

שבת פרשת ואתחנן תשס"ה. בית הכנסת של המלון היה מלא מפה לפה. מגורשים רבים מהגוש, מבוגרים, צעירים ותינוקות, המון תושבי ירושלים שבאו לנחם עם עוגות וממתקים בלי סוף. חלקם הלכו שעה ברגל כדי להגיע אלינו. העם שלנו באמת מדהים. וילד אחד בחולצה לבנה, לא לגמרי מגוהצת, עולה על הבמה ובקול חנוק מדמעות, מהתרגשות, מעלבון, מצער קורא: "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר... אעברה נא ואראה את הארץ הטובה... ולא שמע אליי ויאמר ה' אלי רב לך, אל תוסף דבר אליי עוד בדבר הזה".

שחר התיישב וקם ליטול ידיים. לישון הוא כבר לא יצליח הלילה. המילים מן הפרשה מדברות אליו, והוא ממש זוכר

היא העירה אותי עם נשיקה על המצח: "שחר שלי, יש לך היום בר מצווה. אנחנו לא שוכחים. נכון שזה לא יהיה בבית הכנסת שלנו ביישוב, ונכון שזה לא יהיה עם כל הקהילה, ובכלל לא כמו שדמיינו, אבל אתה תקרא בתורה בבית הכנסת של המלון ואנחנו נהיה שמחים וגאים בך".

התחלתי לבכות, וחייבתי את אמא חזק. "בכלל, אבל בכלל לא רציתי שככה זה יהיה. מי רוצה מלון מפונפן? מי רוצה חדר אוכל? אני רוצה את הבית שלי, אמא! את הבית!" אבא נכנס עם התפילין והטלית והצטרף גם הוא לחיבוק. לא היה מה להגיד או איך לנחם. התחבקנו ושתקנו ובכינו.

שחר ניסה למשוך את השמיכה מעל לראשו, אבל החום לא אפשר, הוא זז בניסיונות למצוא תנוחה טובה לישון בה. בעיקרון הוא אמור להיטרק עכשיו מעייפות, אבל הכל מציף אותו, היום יום ההולדת שלו. לפני 20 שנה הוא חגג בר מצווה. חגג זה לא מדויק, לא מעביר טיפה ממה שהוא הרגיש.

הוא ממשיך ונזכר. הורידו אותנו במלון בירושלים. פעם ראשונה שהייתי במלון בחיים שלי. היינו תשושים מלילות טרופים והעיניים היו נפוחות ואדומות. כשהגענו אל המלון נתנו לכל משפחה מפתח לחדר. דמיינתי איך כל משפחה שמגיעה לכאן לנופש, מיד הילדים קופצים על המיטות, מכינים להם קפה במכונת הקפה, וזה בכלל לא משנה אם הם אוהבים שוקו, זה הקטע שיש מכונת קפה ויאכלה נשתמש. ממלאים אמבטיה עם קצף עם המיכלים הקטנים האלה שטיפה אחת שלהם ממלאת את כל האמבטיה עד גדותיה בקצף אוורירי וסמך... ואילו אנחנו הגענו חבולים בגוף ובנפש, נכנסנו מלוכלכים ועייפים אל המיטות המוצעות בלבן בוהק מדי, עם ריח חזק מדי של מרכז כביסה. ומי ירכך לי את המציאות. מי? מחר יש לי שבת בר מצווה, מישוהו זוכר את זה? כמה חיקיתי לבר מצווה כמו של אחיה ושילה וכל החברים שלי, בבית הכנסת היפה שלנו בגוש, עם ארון הקודש שלנו, ואיך? איך הם מסוגלים להרוס את הכל עכשיו עם הדחפורים האלה. זה לא יכול להיות אמיתי!

הדבר הראשון שאני זוכר הוא שאמא העירה אותי בעשר בבוקר. לקח לי כמה שניות כדי להבין איפה אני, ועוד כמה שניות להיזכר שזה לא חלום, ובאמת עקרו אותי מהבית שלי לפני שעות מספר. אמא הייתה לבושה בבגדים אחרים, כבר לא בחולצה כתומה, אלא בפשתן בהירה ופרחוניית ומטפחת תכלת לראשה. אני לעומת זאת נרדמתי עם הבגדים שלבשתי יומיים.

את חולמת ללמוד ולהתגדל מתוך רצון ואהבה?

מחפשת מקום מצמיח למידות טובות, אהבת תורה ויראת שמים בשמחה ובנחת?

חיי חברה שמחים, חמים ומלאי חיים מדברים אליך?

בואי להכיר מקרא אולפנה שהיא בית האולפנה החמה מאת "צ'ופיה"

מרחב משפחתי, מגדל ומצמיח על פי האור הייחודי לבת ישראל בדור של תחיה. למידה רצינית מתוך אחריות אישית בכל התחומים.

מחכות לך!

אנא התקשרו למזכירות האולפנה, חיה - 0557758779

בימים א-ה' בין השעות 13:00-08:30

כתובת האולפנה (השנה) - רח' בית יצחק 1, מתחם נוה ירושלים, הר-נוף

גוש קטיף בית מדרש לאמונה

הרב קובי בורנשטיין

מנהל התוכן של המרכז למורשת גוש קטיף וצפון השומרון

"זה ממש לא כמו ימית", אמרה לי אורית במוצ"ש האחרון על הדשא המרכזי שליד בתי הכנסת של נווה דקלים. התכנסנו אז יחדיו, תושבי היישוב ואלפי אורחים. המתח היה באוויר. חרב הגירוש כבר הייתה מונפת עלינו. גוש קטיף כבר היה שטח צבאי סגור ואי אפשר היה להיכנס אליו, ואיש מאיתנו לא ידע איך ייראו הימים הקרובים.

"למה את מתכוונת", שאלתי אותה. אורית היא מוותיקת היישוב. היא הגיעה לנווה דקלים היישר מפניני ימית, ובשבילה זו פעם שנייה במאבק נגד עקירת יישובים.

"בימית, בימים האחרונים היינו עסוקים בשאלה מהי צורת ההתנגדות מול צה"ל, וכאן אנו עסוקים בשאלה אחרת לגמרי: מה הקב"ה רוצה מאיתנו? מה עוד עלינו לעשות כדי למלא את רצונו?"

המילים של אורית הטיבו לבטא את המתח הרוחני שחווה כל מי שזכה להיות בגוש קטיף בשבועות האחרונים קודם הגירוש. אני לא יודע אם הקב"ה היה קרוב אלינו, אבל אנחנו הרגשנו מאוד קרובים אליו. התפילות בקצו שערי שמיים, ולא פחות מכך ירדו לתהומות הלב של כל אחד ואחת. במשך אותו שבוע אחרון התכנסו אנשים בכתים שונים או בבתי הכנסת ונשאו תפילה ושירה. בזמן שהחיילים פרצו ליישוב, עלו למעלה ניגוני נשמה. המילים "תפילה לעני כי יעטוף" חרכו את הלבבות. התחושה הייתה שאנחנו בידי שמיים. אנחנו מוסרים לקב"ה את המפתחות, והוא יבחר לעשות כטוב בעיניו.

במאבק על גוש קטיף היו מרכיבים אמוניים ביותר. ברקע היו שאלות על המחויבות לעם ישראל ולארץ ישראל, הבנת מהות גאולת ישראל ודרכי התממשותה במציאות כל כך מאתגרת. עד כמה הרצון לקדם תהליכי גאולה תלוי ביכולת החיבור לעם ישראל? מה באמת הקב"ה מבקש ממני לעת הזאת? מרכיבים אלו, הם שקבעו בלבבות את אופי ההתנהלות. מובן שהשאלות האמוניות לא היו רק במישור של בין אדם לשמיים. הן השפיעו רבות על הבחירה כיצד להתנהל בדילמות השונות. אלו לא היו שאלות תיאורטיות. הן השליכו באופן דרמטי על הבחירות האישיות של תושבי גוש קטיף ביחס להחלטות כבדות המשקל שהם היו צריכים לקבל על עתידם. כל כך הרבה היה מונח על כף המאזניים, גם ברמה האישית וגם ברמה הלאומית.

כדרכן של סוגיות אמוניות כבדות משקל, לא הייתה בהן הכרעה ברורה. גם בין תלמידי החכמים שנאספו יחדיו לזון בכך עלו עמדות שונות, אבל המשותף לכולם היה שדרך ההתנהלות המעשית נמדדת ונבחרת לפי ערכי הקודש של התורה הגואלת. זו הייתה עליית קומה משמעותית בבית המדרש של תורת ארץ ישראל, שהרי בירורים נוקבים חושפים קומות חדשות.

20 שנה לאחר מכן, השאלות הללו ממשיכות לעמוד במרכז המימוש של חיי אמונה במדינת ישראל. הן הולכות ומעמיקות, ודורשות מאיתנו תשובות גדולות שנובעות מביורור אמוני היודע לרדת לתהומות ארץ ולהמריא לשמי שמיים. ב"ה, בתי המדרש המחברים בין תורה להוויית חיינו במדינת ישראל הולכים וגדלים. תורת ארץ ישראל מתבררת ומתלבנת מתוך המפגש עם מציאות חיינו. מבקשי ה' ממשיכים לזקק בתוך כל המורכבות את השאלה הפנימית: איך ה' אלוקי ישראל דורש טוב על עמו ומה חלקי בכך? המבט על שלל הסוגיות שאנו נמצאים בתוכן לא יכול להתנהל רק במישור הפוליטי/ריאלי/תועלתני/ביטחוני. שורשי הסוגיות נעוצים באופן בו אנו מכינים את התהליכים בהם גואל הקב"ה את בניו, ורק מתוך בירור מעמיק ומבוסס בסוגיות אלו אפשר להגיע לדרך האמת.

קשה מאוד להיות בימים סוערים. הימים האחרונים בגוש קטיף היו מן הימים הכואבים בחיי יחד עם היותם הימים המרוממים בחיי ימים בהם הרגשתי קרוב אליו יתברך. גם בשנים אלו אנו עוברים סערות גדולות. ב"ה שאנו חיים בתוך ציבור שמברר את דרכו מתוך עומק האמונה הישראלית, ומתוך בירור עניינו של דורנו ותהליכי גאולתנו. יהי רצון שמתוך מציאות מורכבת זו תיוולד תורה מבוררת של גאולת עם ישראל בארצו ובמדינתו.

את הדמעות שזלגו מסביב כשקרא את הפרשה. את הסוכריות שניתחו עליו בכמויות אדירות, כל מי ששמע שיש בר מצווה לילד שגורש אתמול מביתו, הביא איתו כמות נכבדה של סוכריות מתוך חשש שלילד המסכן תהיה חגיגה

בלי סוכריות, אז יצא שעשרות רבות של חבילות נפתחו, ומתוכן פרצה מתיקות של אהבה ואחוזה ורצון לנחם ולהשתתף. וזה באמת קצת עזר. מעגלים רבים התחילו לרקוד סביבו. ראש עיריית ירושלים הגיע ורקד איתו באמצע המעגל. רב היישוב חיבק אותו, דגלים הונפו אל על. אבל הלב שלו מבפנים היה שבור. הוא היה ולא היה שם. הוא לא ידע איך אפשר להיות כל כך בשמחה וכל כך בעצב בו זמנית.

השמש עוד לא זרחה, ושחר כבר התקדם לכיוון בית הכנסת המאולתר שלהם. הוא לא האמין שחנך נמצא שם, מתאמן על הפרשה לקראת שבת. הוא רצה לחזור אחורה, אבל דרך על פחית שעשתה רעש. חנוך הסתובב, סגר את תיקון הקוראים ונשק לו ואז פנה לשחר: "מה קורה, אחי, חשבתי שאני המשוגע היחיד פה שמעיר את השמש... מה איתך?"

"סתם, קשה לי להירדם", אמר שחר, "פעם היה לי מנהג להגיד את כל ספר תהילים ביום ההולדת. בשנים האחרונות זה לא הסתדר, אבל עכשיו חשבתי אולי לנסות. יש מספיק על מה לומר תהילים, שמעתי שיש עוד שני הותרו לפרסום."

"כן, גם אני שמעתי. נורא. ועדיין במקום לישון לומר תהילים זה באמת מרשים!"

"מי שמדבר, חנוך", שחר הצביע על תיקון הקוראים, "זה לא שאתה התעוררת לשחק סנוקר...". שניהם צחקו. "מה אני אעשה, לא ממש זרמו החברה עם הקריאה בתורה, אני מכין חמש עליות וזו פרשה ארוכה, מי כמוך יודע..."

"יודע... יודע... אבל יש לי רעיון, חנוך. קריאה כבד עליי, אני אסביר לך בהזדמנות, אבל הפטרה עליי, סבבה?" "אתה לא צריך להסביר לי, נשמה, עשיתי חשבון לבד... אני יודע שאתה מהגוש במקור. מבין אותך. לכן לא המשכתי ללחוץ".

שחר היה קצת המום והרגיש שקוף לרגע, אבל פתח את ספר התהילים והתחיל לקרוא את הפרקים.

שבת פרשת ואתחנן תשפ"ה, במקום הכי קרוב למה שהיה פעם הבית שלו, על האדמה רוויית הקסם והכאב שממנה גורש. הלב של שחר הלם בחוזקה. אחרי הקריאה היפה של חנוך ועוד שני מתנדבים שעזרו לו, הוא עלה לקרוא את ההפטרה. בכיס שלו היו מכתבים וציורים מהמשפחה שלו. לפני שבת הם עוד הספיקו לראות סרטונים מחיילים שנמצאים בנצרים ובעוד כל מיני מקומות שהוא רק חלם שיגיעו אליהם.

הוא החליט שעכשיו זה יהיה אחרת. הוא לא יקרא עכשיו מתוך מסכנות ועלבון, הוא יודע שעוד נשוב לשם, כבר יש התארגנויות, כבר יש תוכניות, זה הולך לקרות. המלחמה הזו קירבה אותנו לשם, גם אם היא הייתה עקובה מדם. שחר עלה אל הבימה. ספר התורה עטוף לציודו. "נחמו, נחמו עמי יאמר אלוקיכם". הוא קרא את ההפטרה כנער בר מצווה בהתרגשות, בעוז, בהטעמה מדויקת. זמן נחמה עכשיו.

כשירד מהבימה, רגע לפני שעלה חנוך להיות שליח ציבור של תפילת מוסף, הוא ניגש לשחר, חיבק אותו ואמר בעיניים בורקות: "שחר ניחמתנו".

הדמיה להמחשה בלבד

דלק

ADERET

ירושלים

מגדלים - OUT בוטיק - IN

בעוד שירושלים מתמלאת במגדלי מגורים רבי-קומות, אדרת ירושלים מציעה חוויית מגורים אחרת. בנייני בוטיק בני 7 קומות, עם מרחב, חיי קהילה איכותיים וסביבה ירוקה בשכונה חדשה ובמיקום מושלם.

דירות גן ופנטהאוזים

4,990,000 ₪
החל מ-

מכביש בגין
2 דק'

מהרכבת הקלה
2 דק'

חניה ומחסן
לכל דירה

תנאי תשלום 10/90
פטור ממדד

073-7024480

RA ום אדרת
מבטיחים ומקימים

סלעית
נדל"ן

המדריך לאיש החשוב

מהתמודדות. ההצלחה הגדולה היא האינדקס הטובה ביותר לזה שאתם אחלה אנשים שפשוט היו במקום הלא נכון.

•

שלב ההתפכחות הוא נקודת המפנה. יום אחד קרה משהו: לקוח זרק לכם מילה, נסעתם ברכב וראיתם מודעה ברחוב, הייתה לכם התגלות או שסתם נמאס לכם (למרות שזה פחות מיוחד אבל גם אופציה).

ואז החלטתם לקפוץ למים ולעשות סוף סוף את מה שחלמתם עליו כל החיים ואפילו לא ידעתם שזה החלום שלכם. זרקתם את הקריירה המבטיחה, את הלקוחות המרוצים, את הבוס המאוכזב והתחלתם את החיים שלכם מאפס. אבל הפעם בכיוון הנכון.

•

שימו לב לשלב הכישלונות, אם מדלגים עליו זה יכול לעשות בעיות בהמשך.

בתחילת הדרך בתור מי שאתם באמת אתם חייבים להיכשל, עדיפות לפעמיים לפחות. יש כאלו שמחמירים לפשוט את הרגל, או להיות קרובים לפשיטת רגל, אבל גם אם לא אתם צריכים לארגן לעצמכם קשיים רציניים בעסק. כדי להיות מקצועיים אל תקראו לזה 'קשיים' זה לא נשמע טוב, תקראו לזה 'משרבים'.

•

בשלב הבא אתם מגלים את הבשורה. היציאה שלכם מהמשבר לא מתרחשת סתם, היא תוצאה של תובנה חשובה שנפלה לכם, משהו חדש שעוד לא עלו עליו. בלי זה אתם סתם עוד אנשים.

התובנה הופכת אתכם לאנשים שיש להם בשורה לעולם. עכשיו תעשו כל מה שאתם יכולים כדי להפיץ את הבשורה שלכם, ותספרו לכל האנשים בעולם שמה שאתם עשיתם כל אחד יכול לעשות. תגלו להם שהבשורה שלכם היא לספר להם שגם להם יש בשורה.

•

חשוב מאוד! הנושא הוא לא כסף!

מותר לדבר על כסף, אבל חשוב מאוד להדגיש שהעניין שלכם הוא לא הכסף אלא הבשורה. זה שאתם לוקחים מאנשים הרבה מאוד כסף זו התמורה השולית והזניחה לבשורה העצומה שאתם נותנים להם. בעצם אתם אולי בכלל לא רוצים את הכסף שלהם, אבל אם הם לא ישלמו מלא כסף הם לא יעריכו את מה שהם מקבלים אצלכם. בכל מקרה אתם ממש צריכים לשדר שכסף הוא הפרט השולי והזניח שמעניין אתכם.

•

עכשיו תראו.

אם יש לכם בשורה אמיתית אבל אין לכם כסף אז אתם לא אנשים חשובים, אתם סתם עוד כישלונות שמסתובבים בעולם ומנסים לשכנע אנשים שיש לכם בשורה, יש עוד לפחות מיליון כמוכם.

אבל אם יש לכם מלא מלא כסף ואין לכם בשורה וגם לא עשיתם את כל השלבים של המדריך אז אתם בכל זאת אנשים חשובים, ורמת החשיבות שלכם היא בהתאמה לכמות הכסף ששוכבת לכם בחשבון. בקיצור, אם אתם רוצים להיות אנשים חשובים באמת כל מה שאתם צריכים זה פשוט כסף, והרבה.

•

לסיכום:

העולם שלנו הוא אחלה, ואיכות האנשים נמדדת לפי פרמטרים אמיתיים וחשובים ושאלות עמוקות ומהותיות כמו: כמה כסף יש לך?

בדיוק כמו שהתורה אומרת:

"אלוהי כסף ואלוהי זהב לא תעשו לכם."

בסיס טוב להתחלה זו משפחת מצוקה.

אפשר להיות איש חשוב גם אם באתם ממשפחה נורמטיבית ואפילו משפחה שנחשבת חשובה, אבל אז אתם מאבדים נקודות. להגיע ממשפחת מצוקה ולצמוח לאיש חשוב זה הוכחה שיש לכם אישיות מיוחדת של אנשים נחשבים שעשויים בדיוק מהחומר של האנשים החשובים.

•

השלב הבא הוא להיות תלמיד גרוע.

האנשים החשובים שעושים הרבה כסף הם לא האנשים שישבו ללמוד בשנות בית הספר, הם הסתובבו במסדרונות או ברחובות חסרי מעש. אם אתם יכולים לגייס מורה או שניים שיגידו לכם שלא יצא מכם כלום ושאתם כישלון זה ממש מוסיף עוד נקודות, אבל זה לא תנאי הכרחי. עוד יותר טוב אם המנהל יעיף אתכם מבית הספר לצמיחות ויגיד להורים שלכם שהוא ממליץ על אבחון פסיכיאטרי לבדוק אם מנת המשכל שלכם לא מוכיחה את האבולוציה, ושאוּלִי סבא שלכם הוא בכלל קוף.

•

עכשיו זה שלב קריטי ממש, חוסר חיבור.

במשך תקופה ארוכה אתם צריכים לעשות משהו שהוא לא באמת אתם. למשל: לעבוד בתור שכירים בחברה גדולה, או ללמוד תחום שאתם בכלל לא אוהבים, או לעבוד במקצוע שלא מביא את היכולות האישיות שלכם לידי ביטוי.

א-ב-ל, וזה אבל גדול, אתם צריכים להצליח במה שאתם עושים. אם לא הצלחתם בעבודה שלכם אתם סתם אנשים שנכשלו וברחו

דרך להצלחה בשמירת הברית

פותחה מסבירה במציאות, בדוקה ומנוסה במאות בחורים

ניתן לקבלה גם במייל חוזר בכתובת: B07065783@gmail.com

עומק הידיעה שהתורה מבטיחה לאדם שהוא תמיד יוכל לעסוק בה, ככל שירצה

התנאי לכך שהסברה תעבוד: מיקום התורה ומושגיה בנפש האדם – בחלק העמוק ביותר. אם התורה לא ממוקמת שם, הדבר עלול לגרום לנפילה.

טיעוני תמך לסברה:

- לולא היינו צריכים לעשות דברים נוספים חוץ מלמוד, היינו רק לומדים (ומקיימים מצוות ומתפללים). כל צורך האדם בדברים אחרים, כגון אכילה, שינה, פעילות גופנית, התרענונות, וכד' נובע רק מגרועות הקיימת באדם.
- טיעון זה מפקיע מהיציצה את הזכות לתקוף את האדם. ואם נתמה ונשאל 'האמנם אכן הופקעה מהיצר הזכות לתקוף?', נביש שאילו הייתה לו הזכות לתקוף למרות הטיעון הנ"ל, לא היה נמצא מי שמסוגל להימנע מנפילה.
- הדבר היחיד שיהודי יכול להתייחס אליו ברצינות הוא לימוד תורה. שהרי כל הלימודים האחרים בעולם תלויים בעוה"ז, ואילו התורה והעיסוק בה אינם תלויים בו. כמו"כ, העיסוק בתורה הוא תמיד מוצדק: תמיד יהיה מוצדק לימוד של דבר אחד מן התורה מס' פעמים, תמיד יהיה מוצדק לימוד של דברים רבים מן התורה פעם אחת. לעומת זאת, הלימוד של דברים שאינם תורה או העיסוק בדברים אלו תמיד יהיו תלויים בתנאי העוה"ז, ואינם נצחיים.

עניינים נוספים:

- הסברה מועילה למצב של 'רוח שטות'. מגיעים לכך מדיוק במשפט: דווקא התורה מבטיחה וכו', ולא מעשי ההתגרות ביציצה"ר, שאינם מועילים לאדם לעוה"ב. כך חוזרת ההכרה במעשים, והאדם יוצא מהמצב הנ"ל.
- במצבים קיצוניים שבהם כמעט מגיעים לכישלון מריצים בראש דברים מהגם" (יתכן שדווקא דברי מחלוקת).
- הסברה לא נועדה למלחמה ביצר אחר, האומר לאדם 'חטוא למרות שאתה יודע שמדובר בחטא' או האומר לו 'דמיון כאלו הנך עושה דברים בהיתר, שהרי 'ממה נפשך', א"ה תוכל לעשות כן בעתיד'. יש להתרחק מאוד מהתגרות ביצר כזה.
- דרושה, כמובן, סיעתא דשמיא באחיזה התמידית בסברה, ביחוד בעיתים בהן היצר תוקפני במיוחד. במצב רגיל, ההכרעה מתבצעת תוך כ-10-15 דק' של ניתוח הסברה במחשבה והתעמקות בה. לאחר זמן זה היצר בד"כ נרגע ואינו תוקף למשך זמן ממושך.

האדקטרה שבת

בר מים אלקטרה שבת למהדריין

מים חמים וקרים לכל השבת

2,490 ₪ במקום 3,190 ₪

מיחסני חשמל

5018*

בתוקף עד 10.2.26 או עד גמר המלאי
בסניפים ובאתר לפחות 30 יחידות למכירה

חנה סלם

תחת כנפי השכינה

קטעי הווידאו שראתה על ליל הבדולח היו לה קשים במיוחד, למה לשרוף מקום תפילה? למה להשליך ספרים אל האש, למה לנפץ? ומה יש ביהודים האלו שכל כך רצו להשמיד, ואם כל כך ניסו איך זה שהם עדיין חיים? לא מודעת שברגעים אלו ממש, מתחיל מסע חייה שלה.

שנים של לימוד, תהיות ושיחות הובילה אותה לשיחה המכוננת מכולן, באותו המקום על אותה הספה היא בישרה להורים, שבזכות חסדם היא מבקשת להצטרף לעם היהודי.

הם בכו, נזכרו במרתף הנסתר, בפעילות הלב המואצות לשמע דפיקות בדלת, שמא ישמעו בחוץ את הדפיקות על דלת המרתף, המבשרות שהביאו לנמלטים הנסתרים את ארוחת הערב.

היא נזכרת בתלאות, בשבתות ששמרה כמעט בשלמות, חותכת נייר פה ומדליקה אור שם, להבדיל בין ישראל לעמים.

נזכרת איך בשמחות הבטיחה לעצמה שכשהכל יושלם, היא לא תקנה יותר יין מבושל לעולם.

היא זוכרת את הספקות שהיו גם באמצע התהליך, גם שבע מצוות אפשר לקיים ולהיות קרוב לאלוקים, אך הנשמה לא נתנה לה מנוח, דורשת להיות קרובה באמת, לשחק במגרש של הגדולים.

היא זוכרת את השרשרת שקנתה אחרי שיעור ששמעה על בית המקדש, עיגול מזהב שחרוט עליו בכתב מיוחד: "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים".

מבטיחה לעצמה לקנות גם מגן דוד, עם כל הכבוד היא לא כמו כל העמים, היא שייכת באמת.

היא נזכרת איך בפעם הראשונה שהתעניינה הסבירו לה שלא כדאי להצטרף כך לעם דווי ודחוף, סחוף ומטורף שייסורים באים עליו.

היא זוכרת איך ענתה שזה בדיוק מה שהביא אותה לכאן.

היא נזכרת ברגע שעמדה ברגליים רועדות מול הדיינים, לא מצליחה להשלים את המשפט מרוב התרגשות, איך שלוש פעמים היא חזרה על המילים עד שהצליחה להשלים "אני מקבלת על עצמי, לשמור ולקיים את כל מצוות התורה, ואת כל המצוות שתקנו חכמים, ואת כל המנהגים הטובים הנהוגים בעם ישראל ואני מאמינה בה' אחד".

היא זוכרת את הדמעות כשזעקה מקירות לבה: "שמע ישראל".

מבוגרי היישוב בני גילה שמעו על סיפורה, הילדים והנכדים אפילו הזמינו אותה לדבר בכיתה בפעילות שארגנו לקראת חג השבועות.

היא מספרת את סיפורה בגאווה, מזכירה להולכים על הגשר מלידה את אוצרם המסתתר מתחת לשכבות הגלות.

אבל היא יודעת שבבית הכנסת המרכזי יש גם כאלו שלא מכירים את סיפורה, להם היא נדמית כמו שאר הנשים המבוגרות המתפללות בגירסא דינקותא.

היא מזדקפת לשמע ברכות התורה, מודה שזיכה אותה לבחור בעם הזה מכל העמים, שזיכה אותה לבחור לקבל תורה.

לשמע עשרת הדברות היא נעמדת, את סיפור יתרו כהן מדיין היא אוהבת אבל זה הרגע שלה, נשמתה מזהה קול מוכר מקדם.

היא יודעת, היא הייתה שם מההתחלה. עוד לפני שקראה 'שמע ישראל', שמעה הד קול 'נעשה ונשמע'.

היא יודעת בעצם, שם בתחתית ההר התחיל המסע, קול קורא מן ההר המוריק,

לחסות תחת כנפי השכינה.

כבר ארבעים שנה היא מגיעה לבית הכנסת לשמוע פרשת יתרו. לבית הכנסת שלה הרבה נשים מגיעות, גם הן מתרגשות לשמע עשרת הדברות.

אך אצלה זה שונה מעט, היא מתרגשת גם מההתחלה, כשכהן מדיין חותן משה בא לחסות תחת כנפי השכינה.

זה תמיד מזכיר לה את עצמה, את הדרך הארוכה והקצרה שעשתה.

היא נזכרת בנופי ילדותה, ההרים והגבעות המוריקות.

בחיים הפשוטים והיפים עם משפחתה, משפחה נוצרית אדוקה.

היא תמיד הרגישה קצת שונה, לא במובן של חוסר שייכות, אלא שהרגישה תמיד שמהו בוער מתוכה למעבר, מעבר למה שהיא מכירה ויודעת, מעבר להרים המוריקים של נוף ילדותה.

כשהייתה בת שמונה עשרה אמה סיפרה על המשפחה היהודית שהחביאו בזמן המלחמה, הראתה לה תמונות בשחור לבן, תמונות של עולם של טוב ורע שאינם מתיימרים אפילו לשמש בערבוביה.

היא ניסתה לשאול, לשמוע, אך אמה סתמה ולא פירשה.

מאותה השיחה הלב לא נתן לה מנוח, היא רק רצתה לשמוע עוד על תקופת המלחמה, גאה שהוריה היו מהטובים שבבני האדם.

היא אספה מעט כסף, נסעה ליד ושם, למצוא תשובה, לחפש מרגוע לנפשה.

מהביקור היא יצאה עם יותר שאלות מתשובות.

השבוע במעיינותיך

ערבים פתוחים לקהל הרחב

בית מדרש ירושלמי

שיעור חסידות • הרב אמחיה אבן ישראל
"חיי עולם" • תהילה קץ
מדרשת מעיינותיך ירושלים | שני 19:00

בית מדרש בכפר

מבט מבפנים-סדרה • חיה פוגאטש
שיעור תניא • מתילדה חיות
מדרשת מעיינותיך כפר חב"ד | שלישי 19:30

שיעור תניא

שיעור תניא • הרב אמחיה אבן ישראל
מדרשת מעיינותיך יפ 51 ירושלים | רביעי 20:30

נביעה בית מדרש לנערות

"כאן בונים" • אושרה בן משה
"מעל ומעבר" • שיחה עם שליח חב"ד מנדי בלוי
מדרשת מעיינותיך ירושלים | חמישי 17:00

לקראת תשפ"ז

ימים פתוחים

לפרטים והרשמה ← 054-9210131

מעיינותיך

סטנדרט חדש במטבח!

לצלות, לאפות, לחמם ולהפשיר
בלי לחכות

50
ליטר

תנור בנוי
ותנור מיקרו בנוי

72
ליטר

רק ב- 2,990 ₪
במקום 4,280 ₪

סט
מושלם
למטבח

גריל, הפשרה
וחימום

בטיחות
ילדים

טורבו
אקטיבי

לוח בקרה
דיגיטלי

13
תפריטים

תנור בנוי
משולב מיקרוגל
דגם 200136

טיימר
9
שעות

מצב
שבת

פונקציית
AIR FRY

פונקציית
התפחה

מנוע
INVERTER

טורבו
אקטיבי

לוח בקרה
דיגיטלי

11
תוכניות

תנור בנוי
דגם
100136

בתוקף עד 10.2.26 או עד גמר המלאי בסניפים ובאתר לפחות 30 יחידות למכירה

מיחסני חשמל

כ"ח שבט - ספר המדע פרק א'

משהו ישן מתחיל!

לרגל תחילת המחזור החדש של הרמב"ם היומי
המהדורה החדשה במחירי עלות

הרמב"ם היומי *4531 Yad14.co.il

יעש לך כנפיה לרוח

**"הקדוש ברוך הוא לקח לי את הרגליים
והביא לי במקומן כנפיים" מעיד על עצמו
הרב לירז זעירא שנפצע על אדמת סוריה |
מפגש מרגש בבית לוינסטיין חושף את סיפורו
של הרב **אסי פישמן**, הקיבוצניק בעל התשובה
והחברותא של הרב זעירא, שגילה את יהדותו
לראשונה באוניברסיטה העברית, והפך בעצמו
לשליח מצליח במוסדות האקדמיה באילת
החונך בימים אלו בית יהודי גדל-ממדים לאלפי
סטודנטים | שניהם יחד מודים: **מהפך רוחני
מתחולל בקרב הסטודנטים בישראל מאז
פרוץ המלחמה**, הדברים קורים בקצב מהיר
ואנחנו צריכים להיכנס לתמונה**

ב. אלקנה

בקבוק בירה וצלוחית שמן

אסי פישמן נולד להורים בני הקיבוץ יגור, כשהוא עצמו גדל והתחנך בתל מונד. "הרקע שלי היה מנותק לחלוטין מכל קשר ליהדות, במידה רבה אפילו אנטי", הוא אומר בחיוך ביישני. בשנה הראשונה באוניברסיטה העברית בגבעת רם, כסטודנט בקורס מדעי כדור הארץ, צדה את עיניו מודעה המזמינה את הסטודנטים לקורס נושא מלגה מטעם חב"ד בקמפוס הנושא את השם 'מבט אל החיים'.

הרב דניאל כלב זוכר היטב את הסטודנט בן ה-24 שנרשם לקורס. "הייתה בו סקרנות גדולה אבל גם עקשנות. הוא לא רצה לעשות שום דבר אם הוא לא מבין אותו עד היסוד

ובראיונות בתקשורת.

לצדו יושב הרב דניאל כלב, שליח חב"ד באוניברסיטה העברית גבעת רם בירושלים, האחראי על פעילות יומיומית בקרב השכבה הסטודנטאלית מהגבוהות בישראל. השלישי הוא הרב אסי פישמן, שליח חב"ד בקמפוס באילת, שבימים אלו חונך מבנה שאפתני בלב הפועם של חיי הסטודנטים בעיר הדרומית. ובתווך, הרב משה שילת, מנהל חב"ד בקמפוס בישראל – המוכר לציבור הרחב גם מאירועי 'צמאה' שמאחוריהם הוא עומד – והחולייה המקשרת בין כל הנוכחים בחדר.

הסיפור שיישמע מפהם מפעים בכל קנה מידה, והוא כרוך בדמותו פורצת הדרך של הרב פישמן הצעיר. ובכן, יצאנו לדרך.

בית לוינסטיין. צמד מילים שמעורר אסוציאציה של כאב, התמודדות, ותנועה מתמדת בין ייאוש לתקווה, אולי המקום האחרון שניתן לדמיין אותו בהקשר של תנופה, הכפלת כוח וזינוק לגובה. דווקא כאן בחרנו להפגיש דמויות שמספרות את הסיפור ההפוך. סיפור של התקוממות כנגד כל הסיכויים.

המארח, אם ניתן לקרוא לו כך, הוא הרב לירז זעירא, שליח חב"ד במכללות ירושלים, רס"ן המשמש כרב צבאי שעשה מאות ימי מילואים כולל בתפקידי לחימה במלחמה הנוכחית. בעשרת ימי תשובה השנה עלה על מוקש ישן בעיצומה של פעילות על אדמת סוריה ואיבד את שתי רגליו, ומאז הפך לדמות מעוררת השראה עבור רבים בארץ ובעולם הצופים במסרים שהוא מעביר ברשתות החברתיות

ולא מרגיש מחובר אליו לגמרי", הוא מספר. השיעורים מפי הרב כלב זכורים לאסי היטב. "למרות ש-11 שנים חלפו מאז, אני יכול לחזור עליהם עד היום, כולל הסדנאות שהעביר אביו של הרב דניאל, הרב יאיר כלב – אמן הגיטרה", הוא אומר. בשנה הבאה כבר נרשם הסטודנט הסקן גם לקורס תניא. הוא לא אמר די בכך אלא הוסיף להעמיק בלימוד בחברותא עם הרב כלב, כאשר לימוד התניא הוביל אותו בהדרגה לשמירת שבת.

בהשגחה פרטית, בד בבד עם ההחלטה לשמור שבת, עבר אסי דירה לשכונת רחביה ואז גילה שכן חדש: הרב לירז זעירא.

הרב לירז מתאר בחיוך את אותו ליל שבת. "צעיר בלי כיפה מופיע בפתח הדלת ובידו בקבוק בירה וצלוחית שמן זית...". באותם ימים, מסתבר, היה לאסי יחד עם חבר נוסף מזקקה של בירה והוא גם יצר במו ידיו שמן זית. "לא רציתי לבוא לסעודה בידיים ריקות, והבאתי איתי בקבוק בירה וקצת שמן מעשה ידי", אומר אסי בנימת התנצלות.

קבלת הפנים לא החמיאה. הרב לירז קיבל מידידיו את התשורה הכפולה, אבל השאיר אותה במטבח... "למה לא על השולחן?", התפלא האורח. בעוד הרב לירז מתלבט איך להשיב, שאל הצעיר הבטוח בעצמו: "בגלל כשרות? אמרו לי שלבירה ושמן זית אין בעיית כשרות...". כאן בא תורו של הרב לירז לחייך. "שמעת על שמיטה, מעשרות, מצוות התלויות בארץ?". זה היה נשמע לאסי באמת חידה. באותה סעודה הם ישבו ושוחחו עד השעות הקטנות של הלילה, ולמחרת, שעה קלה לאחר צאת השבת, התייצב אסי שוב בבית הרב לירז ובפיו בקשה: בוא נלמד את המצוות התלויות בארץ.

אסי לא ויתר. הוא ביקש להכשיר את השמן והבירה שברשותו. הרב לירז הפגיש אותו עם הרב מרדכי הסופר, מומחה הכשרות מטעם הרב לנדא. "ביום שני", הוא מספר, "אסי כבר התקשר אליי ואמר לי שהוא זורק מטבע לים, ומפריש מהשמן תרומות ומעשרות כפי ההנחיות שקיבל".

בכל אותה עת, המשיך אסי ללמוד תורה מהרב דניאל כלב. "הוא הפך את האוניברסיטה", מספר הרב כלב בהתפעלות. "אחת היוזמות שהטביעה חותם ממשי הייתה התקנת שלוש מאות מזוזות בקמפוס כולו.

לקראת יום ההילולא של הרבי מלובביץ', ג' תמוז, סיפר לו הרב דניאל שתורם אלמוני רכש עבורו כרטיס טיסה לחצר הרבי בנייר יורק על מנת לפקוד את ציונו. רק לימים יגלה אסי כי התורם האלמוני אינו אלא הרב דניאל בעצמו... "נסענו יחד", משחזר אסי, "ובמשך כל הטיסה למדנו בצוותא, ובתחושת התרוממות גדולה, את המאמר המפורסם של הרבי 'ואתה תצווה'. מבחינתי, הנסיעה לרבי הייתה ה'מכה בפטיש'. היא השלימה לחלוטין את כל מסכת ההכנה שקדמה לה".

הרוצה להחכים ידרים

בשובו ארצה החליט אסי כי יותר לא יגור בדירות עם שותפים. הוא ביקש ללמוד בשיבה. הרב דניאל לא שוכח את השיחה שקיים עם המנהל של ישיבת 'תורת אמת' החב"דית בירושלים, כשניסה לשכנע אותו לקבל את הצעיר בן ה-26 לשורות התלמידים בשיבה. "הוא אמר לי, 'רגע, אבל אתה אומר שהוא לומד באוניברסיטה...'. אמרתי לו: נכון אבל זה מקרה מיוחד. אני לוקח אחריות. בכל בוקר אסי היה פותח את יומו בלימוד חסידות ותפילה, הולך לאוניברסיטה וחוזר כעבור כמה שעות ללימודי קודש".

בסוף אותה שנה התחתן אסי עם טל, במוצאא ישראלית מיוקנעם, שגם היא חזרה בתשובה על ידי שליחי חב"ד בקמפוס בארצות הברית. אסי וטלי פישמן נישאו כדת משה וישראל והחלו את חייהם במגדל העמק, כשאסי עצמו לומד בשיבה שם, עד פרוץ הקורונה.

"ואז", נזכר הרב שילת, "התחלת לשגע אותי שאתה רוצה מקום שליחות בחב"ד בקמפוס".

למה דווקא בקמפוס ולא בכל מקום אחר? "כי הסטודנטים הם בשר מבשרי, עצם מעצמותיי", אומר הרב אסי בפשטות. "היה לי ברור שזה המקום שלי".

"ידענו שהעיר אילת משוועת לשליח

אסי התרוצץ מפה לשם ולא נרגע עד שראה שבכל הדלתות יש מזוזות מהודרות".

לפני ראש השנה, ביקש אסי ללמוד לתקוע בשופר. "הרב דניאל נתן לי שופר, לימד אותי את התקיעות וראיתי שאני מסוגל בעצמי לתקוע וידע לעשות זאת כמו שצריך. לקחתי איתי את השופר לחג ליגור ותקעתי בו לחברי הקיבוץ". באותו זמן, מזכיר הרב דניאל, אסי עצמו טרם שמר שבת כהלכתה, אבל הוא כבר זיכה יהודים אחרים בשימיעת קול שופר...

במרוצת השנה, הלכה והעמיקה התחברותו העמוקה ליהדות. "לקראת פסח", הוא נזכר, "הרב דניאל הנחה איך להכשיר את המטבח של סבתא שלי בקיבוץ. שלושה ימים עברתי שם בפרך עד שהמטבח הוכשר לחלוטין. כל דבר ביקשתי ללמוד ולדעת עד הסוף. לקח לי שנתיים עד שהתחלתי להניח תפילין... רק בגיל עשרים ושש עשינו חגיגת בר מצווה בירושלים, אליה הגיעו כל בני המשפחה".

הרב לירז נזכר בערגה בשיעורי החסידות המעמיקים שלהם. "כל דבר הוא ביקש ללמוד לעומק וגם לנסות לקשר זאת למדעי כדור הארץ. למשל, כשלמדנו על מאמר חז"ל 'מים תחתונים בוכים', הוא ניסה לקשר זאת לכל מה שלמד על מטאורולוגיה ועל עננים והיווצרות הגשם".

"באותם ימים", מספר הרב דניאל, "למדנו את ספרו של האדמו"ר האמצעי 'נר מצווה ותורה אור', ואסי התעמק בו ארוכות".

הנכונים. הדפסנו שם יחד את ספר התניא, ולמדנו שם יחד פרקים מהספר הקדוש.

"מעבר לכך, לאחר הפציעה, המצב הנוכחי המיוחד שלי שאב אותי אל הרשתות החברתיות - הפלטפורמות בהן מצויים הסטודנטים - שם אני מופיע וזוכה שמאות אלפים מתוודעים באמצעותי לתכנים מתורת החסידות. כשיש כאן בבית לוינשטיין, למשל, תרפיה בסוסים, אני משדר מהמקום ומסביר מה היא נפש בהמית וכיצד מתמודדת מולה הנפש האלוהית, וכך על כל צעד ושעל. כמויות העוקבים והמתעניינים חוצה גבולות, ואלה אנשים שלא ניתן להגיע אליהם בכל פורמט אחר."

כשאנחנו שואלים אותו איך הוא רואה את מצבו האישי, הרב לירז משיב במשפט שהפך כבר למוטו שלו: "הקדוש ברוך הוא לקח לי את הרגליים ונתן לי במקומן כנפיים". לא פלא שהאמונה העוצמתית שהוא משדר החוברת אל הכריזמה האישית והלהט המדבק שלו, הפכו אותו למרואיין מבוקש בערוצי הטלוויזיה והתקשורת למיניהם.

כולם מדברים על ההתעוררות הרוחנית בעם שנוצרה במהלך המלחמה. איך אתה מסביר אותה?

"מלחמה, מעצם טבעה, יוצרת יציאה מגבולות ושכירת כל הכלים. להיות במילואים ולהיות אבא, למשל, זה דבר שלא מובן מאליו. במלחמה הזו ראינו יהודים שהולכים עם יציאת למרות שאינם חובשי כיפה. יהודים שמתעקשים לבוא כל שבת בבוקר לבית הכנסת למרות שאינם שומרי שבת בהכרח. וכששואלים אותם למה הם עושים זאת, הם מסבירים שבעזה ביקשו מהם פעם אחת להשלים מניין לקריאת התורה ומאז הם לא רוצים לוותר על כך..."

את התופעה הזו מנתח הרב לירז בדרך מרתקת: "אנחנו עדים כיום להתעוררות של יהודים שיודעים לייקר כל מצווה. במלחמה הזו התעוררה אצל יהודים הנקודה: אני יהודי. אני אמנם לא מקיים את הכול, אבל מה שאני עושה - אני עושה בכל הכוח. לפני המלחמה, כל מה שעניין אנשים היה הגדרות ותוויות. שמאלנים מול ימנים, בעד מול נגד. המלחמה סילקה את התוויות הללו הצידה וחשפה את

כבר כיום, בטרם החלה הפעילות במבנה החדש, חב"ד בקמפוס באילת מציגה סדרי גודל בקני מידה משמעותיים. מאה וחמישים סטודנטים נוטלים חלק מדי שבת בסעודות השבת, וזאת מלבד רבים אחרים המשתתפים בשיעורים הנמסרים בקביעות מדי יום ובכל שלל הפעילויות האחרות. באירועי חגים ההמוניות שוברת שיאים עד לכדי אירועים בהשתתפות למעלה מאלף סטודנטים מהמכללות באילת, כמו גם מאוניברסיטאות אחרות ברחבי הארץ שבאים לנפוש באילת. המטרה שמציב לעצמו הרב אסי כבר עכשיו היא "להגיע לפי שלושה מהכמות הנוכחית. אנחנו שואפים לכ-500 איש שיפקדו את בית חב"ד שלנו בכל שבוע. זו לא שאיפה תלושה מהמציאות. אילת מושכת אליה סטודנטים רבים, לא רק מקרב הלומדים בה. ואם נפרסם כמו שצריך את בית חב"ד שלנו, אין סיבה שהוא לא יהיה מוקד עלייה לרגל. אני שואף לכך שהמקום הזה יהיה הומה אדם כל יום מבוקר עד ערב."

שליחות בשדה הקרב

לאחר ההתוודעות לסיפורו של הרב אסי, שבמרכזו התקרבות שהפכה למנוף רב-עוצמה של שליחות תוססת, שבנו לעדותו האישית של הרב לירז זעירא. סיפור הפציעה שלו, כידוע, חרך את הלבבות בארץ ובעולם. ועכשיו ביקשנו לשמוע ממנו על ההתעוררות האדירה שהוא עד לה בקרב המון העם, כתוצאה מסיפורו האישי וההתמודדות הכרוכה בו. "השליחות שלי בחב"ד בקמפוס באה איתי לכל מקום", פותח הרב לירז. "הסטודנטים הם בקו הראשון של אנשי המילואים שגויסו למלחמה. לכל מקום שבו שירתתי במלחמה, קידמו את פניי סטודנטים ואיתם המשכתי בשליחות. כך למשל, חמש דקות לפני הפציעה על אדמת סוריה, שוחחתי עם סטודנט של חב"ד בקמפוס ושחזרנו את חגיגת שמחת תורה אשתקד כשהיינו יחד בכפר חב"ד."

"במהלך התקופה חיתנתי את המ"פ של סיירת החטיבה שלי. הוא עצמו למד אצלי בקורסים של חב"ד בקמפוס, ועכשיו, תוך כדי השירות, הוא ביקש ממני לפני כל פעולה משמעותית לבוא ולתת ללוחמים את המסרים

כחב"ד בקמפוס", אומר הרב שילת, "אבל גם ידענו שזה מקום רחוק, ללא קהילה. סטודנטים בכל מקום אינם תחליף לקהילה אמיתית, קל וחומר במקום נידח יחסית כמו אילת. אבל אסי אמר: זה מה שמעניין אותי. אני מחפש אתגרים."

לא עבר זמן רב והרב אסי כבר חלש בשליחותו על שלושה מוסדות אקדמיים באילת: האוניברסיטה, המהווה שלושת אוניברסיטת בן-גוריון בבאר שבע, ועוד שתי מכללות מקומיות, בהם בסך הכל לומדים אלפי סטודנטים.

כיום, אחרי חמש שנות שליחות פוריות באילת, הרב אסי ורעייתו עומדים לחנוך את המבנה החדש המשרע על פני למעלה מ-300 מ"ר. זהו מבנה שהוקם בסגנון של בתי חב"ד בקמפוס בעולם, המשלבים את ביתם של השלוחים עצמם עם מרכז הפעילות. המבנה מכיל אולם ענק לתפילות, סעודות ואירועים גדולים, חדר שיעורים מאובזר ועוד, והכול ברמה עיצובית גבוהה, מושכת וצעירה.

להגיע לפי שלושה

הרב אסי, אחרי שנתיים בשליחות סך הכל, מה הביא אותך לקפוץ למים כל כך עמוקים ולהשקיע את עצמך בבנייה במשך שלוש שנים?

"כבר בסוף השנה הראשונה שלנו באילת הבנו שאנחנו חייבים מקום שיכיל את הסטודנטים שרוצים לבוא לסעודות שבת ולכלל הפעילויות האחרות שאנחנו מציעים. שנה וחצי חלפה עד שמצאנו מקום מתאים והתחלנו לעבוד על הכשרתו. המהלך הזה לא יכול היה לצאת אל הפועל אלמלא התמיכה המסיבית שקיבלנו מהנהלת חב"ד בקמפוס בישראל שנטלה על עצמה אחוזים ניכרים מכל העלות, רתמה לכך תורם שהעניק את הסכום הראשוני ומכאן המשכנו הלאה."

על אופיו של המבנה החדש אומר הרב אסי: "אנחנו לא רוצים להכניס אנשים למוסד ציבורי. המטרה שלנו היא להביא את הסטודנטים לתחושה שבאתם אלינו הביתה. ומצד שני, צריך שיהיה מספיק מקום לכולם, כמובן".

מזמור שיר חנוכת הבית באילת

בהערכה הרב לירז. הרב לירז מרגיש כאן כל כך בבית עד שהוא עצמו מארח אותנו בחדר הזה. אגב כך, הוא מעניק לנו טעימה מצמררת מתוך ההתמודדות האישית שלי.

"לאחר הפציעה הקשה שלי, כשהתברר שאיבדתי את שתי הרגליים, המלחמה הקשה הייתה על הברכיים. יש הבדל עצום אם מצליחים להציל את הברכיים או שחלילה לא מצליחים. כבר התחלתי את השיקום, כשהוצע לי לעבור את הניתוח המורכב שאף אחד לא הבטיח שיצליח. מי שליווה אותי במאבק הזה הוא ד"ר חיים, הרופא המשקם, שהגיע במיוחד מבית לוינשטיין ונכח בחדר הניתוח באסף הרופא במשך 12 שעות ורק אמר תהלים..."

המורה קיבלת תוספת זמן

לא הספקת להירשם השנה לתואר שני?

מכללת הרצוג מאפשרת לך
להצטרף לסמסטר ב'
בחוגים: מחשבת ישראל, תושב"ע ותנ"ך

**הירשמו עכשיו!
הלימודים נפתחים בט"ז באדר**

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הזהות האמיתית".

הרב דניאל כלב מצביע גם הוא על הסטיגמות שהתנפצו במהלך המלחמה. מדי יום חמישי – הוא מספר – משתרך תור בלב האוניברסיטה בגבעת רם. עשרות סטודנטים ניצבים בסך לקבל מנת חמין מהבילה ממנו ולשמוע דבר תורה קצר וקולע. לתוכנית הזו קוראים 'כמעט שבת שלום'. היא נחנכה בחצר גבעת רם, ועל זרי ההצלחה שלה היא שוכפלה לכל סניפי חב"ד בקמפוס ברחבי הארץ.

"אתה רואה את הסטודנטים הרבים שגורשים את המקום", אומר הרב דניאל מהורהר, "ומבין שהם לא מחפשים את המאכל אלא רוצים את החום ואת האינטראקציה. אלו דברים שלא היו לפני המלחמה. עד אז היה מרחק אינסטינקטיבי בין אברך עבדן חבוש מגבעת לבין הסטודנט המצוי. היום המרחק הזה אינו קיים. ההבנה שאויבי ישראל שונאים את כולנו באותה מידה הציתה אהבה גדולה בינינו. זה קורה למרות כל הקולות בתקשורת וכל האווירה ברחוב. משהו עמוק השתנה ואי אפשר שלא להבחין בכך".

"הייתי לפני שבוע בקורס 'מבט אל החיים' בחב"ד בקמפוס HIT בחולון", מצטרף בעדות אישית הרב משה שילת. "היה שם שיעור בנושא השבת. בשנים עברו נכחתי פעמים רבות בשיעור הזה, כמו בשיעורים נוספים של הקורסים הללו, בקמפוסים שונים. תוך כדי השיעור ראיתי דבר מדהים. הסטודנטים משתתפי השיעור פנו אל השליח ואמרו לו: הרב, בוא נשמור שבת ביחד.

"לי זה נראה היה באותם רגעים כמו התלוצצות סתמית, אבל לאחר השבת סיפר לי השליח שכך אכן קרה – משיעור עיוני על שבת זה הפך לעבודה מעשית. הוא הזמין אותם לשבת; חלקם ישנו בביתו, לחלקם השיג דירה נוספת, ויחד הם שמרו את כל השבת. הדברים עוברים עכשיו לפסים מעשיים במהירות שאותה לא הכרנו".

מוח שליט על הלב

החדר בו אנחנו מקיימים את השיחה הוא איננו עוד חדר בקומה השביעית בבית לוינשטיין. זהו חדרו של מנהל המחלקה, ד"ר אמיר חיים, "הרופא מספר אחת בארץ ברפואה שיקומית אורתופדית", כמו שמכנה אותו

שֶׁהַכֹּל נִהְיָ בְּדָבָר

יעל ביננפלד

במלאת שנתיים לפטירת הרבנית ד"ר שרה דרוקמן זצ"ל

"איה שרה אשתך?" עוד מהדהדת השאלה, והלב מלא געגועים לדמותה הפלאית של הרבנית, הרופאה, ד"ר שרה דרוקמן זצ"ל - אשת חסד ותפילה, שכל חייה היו מסורים לעם לתורה ולארץ, ולנו הייתה סבתא אהובה וקרובה.

בענווה ואצילות נפש היא התוהה דרך לרבבות נשים כיצד ניתן לחיות חיים מאירים המשלבים בין כלל ופרט, קודש וחול, תורה ועבודה, שמיים וארץ, ושזרה קווים לדמותה של אשה ציונית דתית בארץ ישראל בדור גאולה נפלא זה.

לרבנית הייתה שלושה שהקרינה והאירה את כל מי שהיה סביבה, כך שעצם הנוכחות בקרבתה גרמה לדברים להתבהר, ואתגרים הפכו לפשוטים יותר.

כששאלנו אותה פעם מה עזר לה בחייה האישיים להתמודד עם קשיים, היא ענתה "לא יודעת על מה מדובר, לכל אחד יש אתגרים. אם אתה רואה זאת כאתגר זה מעיק עליך, אבל אם אתה רואה את זה כחלק מהחיים זה לא אתגר".

הרבנית חיה בהרמוניה עם המציאות ובקבלה והתייצבות מוחלטת לרצון האלוהי, ולא בזווה רגע אחד מיותר על מה שכבר היה, על חרטות או רגשות אשם. פניה היו תמיד מכוונות קדימה - לתיקון ולהוספת טוב, מתוך חיבור למלוא רוחב החיים ולא מתוך התנגחות עם המציאות או ניסיון לכופף את כוחות החיים. באחד הראיונות עמה אמרה: "תפקידנו בעיקר בתוך עם ישראל לעשות את מה שהקב"ה רוצה מאיתנו, כל אחד בהתאם לכוחותיו. לא צריך לרוץ רחוק ולא צריך להסתכל על משהי שהצליחה לעשות מי יודע מה, אולי אני לא מסוגלת לזה? אז מה! אני לא פחות אשת חיל. בהחלט לא... מעשים קטנים של יום-יום זה דבר חשוב. לא צריך בהכרח תפקידים 'חשובים'. אם כל יום את מסכמת את היום וחושבת: מה עשיתי היום טוב למישהו אחר? זה דבר חשוב".

לצד קריאת ה"הנני" של מו"ר הרב דרוקמן זצ"ל והדרכתו התמידית לרבבות תלמידיו לשאול בכל מצב: מה עם ישראל צריך? איפה אני יכול להוסיף טוב בעם ישראל? הופיע ה"הנני" של הרבנית הלכה למעשה בחיים עצמם - כסף יש בשביל צדקה, בית יש בשביל הכנסת אורחים, כוח יש בשביל להוסיף טוב בעם ישראל. את הברכות והכוחות המיוחדים שנתן לנו הקב"ה אנו מכוונים לעשיית טוב, ולא רק בדברים "גדולים" או "נחשבים", אלא במעשים קטנים של יום-יום, בבחירה להוסיף אור במציאות שהקב"ה מזמן לפנינו.

מתוך התבוננות בחייה של הרבנית ניתן לראות כיצד הרבנית בהתייצבות מלאה אמרה הנני, פעלה הנני וזיה הנני.

במשך תקופה ארוכה, בימים מתוחים, שהיו מי שחששו מנסיעה לגוש קטיף, נסעה הרבנית מדי שבוע ושימשה כרופאה בגוש. באחת הפעמים הבחינה שלא מגיעים מטופלים רבים, וביקשה לפרסם שמי שזקוק לתיקוני בגדים יכול להביא אליה. וכך, מדי שבוע, הייתה מעמיסה על הרכב מכונית תפירה, נוסעת ממרכז שפירא לגוש קטיף, ובין מטופל למטופל יושבת ומתקנת בגדים עבור מיישבי ארץ ישראל. כאשר כמות התיקונים גברה, החלה הרבנית לקחת את הבגדים לביתה ולהחזירם מתוקנים בשבוע שלאחר מכן.

כשאנשי היישוב חשו אי-נעימות מכך שהרבנית-הרופאה עוסקת בתפירה עבורם, הם ביקשו להפסיק להביא לה תיקונים. והרבנית, שחשה שכמות העבודה הצטמצמה ומתוך רצון לנצל את הזמן ולסייע להתיישבות, ביררה מיד אולי יש צורך בעזרה בחממות? הרבנית העריכה כל עשייה של יחיד מתוך הבנה שכדי לגלות את האידיאלים הגדולים יש צורך במעשים, גם כאלה הנראים קטנים וזניחים.

על כל אדם לעשות אפילו את המעט שבכוחו ולהגביר את כוחו של הטוב על מנת לקדם את המציאות לתיקונה - לעשות מהאריך שמיים.

סיפור נוסף המבטא את ה"הנני" המיוחד של הרבנית, התרחש באחד הערבים ביישיבה. הרבנית המתונה בחניה בסוף 'סדר ערב' לבנה, הרב נחום, כדי לצאת עמו ועם חבר נוסף למשימה עלומה. בשעת לילה מאוחרת עצרה הרבנית את הרכב ליד תחנת האוטובוס בצומת כפר ורבורג, והורידה את שני הבחורים עם פחית צבע ושתי מברשות. היא הסבירה שלא ראוי שדברי הגנאי שהיו כתובים על קירות התחנה יאמרו על יהודים ושאי אפשר להשאיר כזו זוהמה, וביקשה מהבחורים שיצבעו את התחנה והיא תחזור לאסוף אותם בעוד כשעה. ללא מילים מיותרות, ללא הטלת אחריות על גופים אחרים ובשקט אופייני, דאגה הרבנית בעצמה לנקות את המרחב ולמנוע לשון הרע על יהודים - עכשיו ולא אחר כך, אני ולא אחרים. סבתא לא העבירה שיעורים ובאופן כללי לא הרבתה במילים, אך חייה ודמותה היו לנו לשיעור עצום ובחכמתה בנתה את בית ישראל כולו. היא גילתה בחייה את האידיאלים הגדולים במעשים קטנים וגדולים גם יחד, מתוך הבנה שלכל מעשה ישנה משמעות עצומה ועל כל אחד מן ישראל מוטלת אחריות אדירה להוסיף טוב כפי כוחו. לאחר פטירתו של מו"ר הרב זצ"ל כששאלו את הרבנית מה שלומה היא ענתה: "שהכל נהיה בדברו זה לא רק על כוס מים".

יהי רצון שנזכה כולנו להמשיך ולגדול לאור דמותה המאירה מתוך ידיעה שיש אדון לבירה, ושהכל נהיה בדברו, ועלינו מוטל לקבל את ההנהגה האלוהית, ולהשתדל להיות שותפים כפי כוחנו למהלכים האלוהיים ולפעול עם א"ל להוספת טוב וחסד.

הרופא המדהים הזה, שקירות החדר מלאים בתעודות ותארים שלו, לרבות ד"ר לפילוסופיה, אינו דתי במובן המקובל אבל כולו חזון אמונה. כך למשל, לקראת אחת הפעמים בהן יצא הרב לירז לראיון בתקשורת הוא הפציר בו: "מה שהכי חשוב הוא שתחזור על המסרים של הרבי לשינוי הטרימינולוגיה - על הכינוי 'מציני צה"ל' ולא 'נכי צה"ל', ועל החשיבות לקרוא למוסד רפואי 'בית רפואה' או 'מרכז רפואי' ולא 'בית חולים'. חשוב שהמסר הזה יחלחל לתודעת הרופאים שרואים את הראיון".

הרב לירז משתף ברגעים הקשים שלאחר הניתוח, שהצליח בחסדי ה'. "אלו היו כאבי פנטום. כאבים אדירים של המוח המבקש להפעיל את הרגל שאינה קיימת. מה שד"ר אמיר יעץ לי לעשות הוא לחבק את הברכיים, לחבק אותן בלי סוף, ולהסביר לעצמי את פשר הכאב. אלו כאבים ששום משכך לא יכול עליהם. אחרי יממה שלמה, כשהצלחתי להירדם לזמן קצר והתעוררתי, הצוות שאל אותי: מה שלומך, ועניתי ואמרתי בחיוך: יש כאב אבל נתגבר".

הרב לירז, גיבור ישראל, אכן מתגבר. היום ממש - כך הוא מספר לנו בתחושת סיפוק - הוא כבר צעד "כמעט קילומטר, בחוץ, בלי עזרה". הקצב הזה, לכל הדעות, הוא בלתי רגיל. "זהו קצב החלמה של מוח שליט על הלב, כמו שלומדים בתיא, פשוטו כמשמעו".

אם לחזור לשטח שליחותו של הרב לירז בימי שגרה, עד לפציעתו הוא חלש על כעשר מכללות בירושלים שבהן לא פחות משלושים אלף סטודנטים, יחד עם השליח שהביא לצדו, הרב דוד אור שחר. בעזרת צוות של שמונה עובדים מסורים בשליחות, הם הקימו יחדיו מערך של למעלה מ-40 שיעורי תורה מדי שבוע, נוסף על סעודות שבת ותוכניות רבות ומגוונות.

מה התוכניות שלך? שאלנו את הרב לירז והוא, בלי למצמצם, מישיר מבט ועונה: "ההבנה היא באמת שאנחנו לא מדגדים עדיין את הפוטנציאל. אפשר לטפוח על השכם, יש הרבה דברים לטפוח על השכם, אבל זה באמת כמו הוויכוח שלי עם הרב שילת בו אנחנו פותחים כל שנה מחדש, אחרי חגיגת שמחת תורה - האם זו נקראת כבר התחלה טובה או שעדיין לא התחלנו".

לא בכדי הזכיר הרב לירז את שמחת תורה. המפעל הזה, שכיום הפך לאחת מגולות הכותרת של חב"ד בקמפוס, נוסד על ידו. מדי שנה מגיעים לכפר חב"ד מאות סטודנטים לעשות בו את חג שמחת תורה, וחווים יחד יממה של שמחה והתעלות שנותנת בהם את אותותיה על פני השנה כולה. השנה, ימים אחדים לאחר הפציעה שלו, עשרות סטודנטים צעדו מכפר חב"ד למרכז הרפואי אסף הרופא בו התאשפו ועשו שם, ליד מיטתו, את ההקפות בסערת שמחה שכולה אמונה.

התוכניות שלו מרחיקות לכת. "אני רוצה להפוך את אופי הפעילות במכללות - מהשפעה מבחוץ לבסיסים של קבע. צריך בכל מכללה בירושלים יהיה מוקד קבוע של פעילות ושל שיעורים. כבר עכשיו, ליד המרכז הגדול של חב"ד בקמפוס מכללות בירושלים, היושב בצנטרם של מרכז ירושלים, שורה של מכללות הולכות ומקימות את המרכזים החדשים שלהן. אנחנו נהיה שם ונעמיק את הפעילות, נכה שורשים ויחד נתקן עולם במלכות שד"י", חותם הרב לירז ומתגלגל בכיסאו לעבר היעד הבא, על כנפי נשרים. ■

בואו נפתח את זה

החוויה שלכם מתחילה כאן

יום פתוח

חמישי | כה' בשבט | 12.2 | 16:00-18:30

תואר ראשון | תואר שני | הסבת אקדמאים | הרחבת הסמכה
באקדמית לחינוך גבעת ושינגטון

חינוך גופני | הוראת מוזיקה | חינוך מיוחד
הוראת מתמטיקה | הוראת אנגלית | הוראת מדע וטכנולוגיה
הוראת מקרא | הוראת ספרות | חינוך לגיל הרך | חינוך משלב

ההטבות שלנו

הטבת תואר שני

עד 7,500 ש"ח
לחברי ארגון המורים

הנחת יום פתוח

200 ש"ח בדמי הרישום
ו- 250 ש"ח בשכ"ל

מועדון ה-100

שנתיים חינם לבעלי ממוצע
בגרות 100 לחוגים נבחרים

'חבר מביא חבר'

הנחה של 500 ש"ח בשכ"ל

בן/בת משפחה

10% הנחה בשכ"ל

שילוב
לימודים ועבודות

כיתות
היברידיות

היכל תרבות
וחדרי חזרות

תוכנית
למצויינים

מעונות לרזוקים
נשואים ומשפחות

מעבדות
חדשות

אולמות
ספורט

בריכת
שחיה

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת סדנאות חסידות

לשמוע את הקולות

"וישמע יתרו", התורה מדגישה שיתרו שומע. כנראה יש משהו בשמיעה של יתרו שהוא כל כך משמעותי, שאיתו נפתחת הפרשה של מעמד הר סיני, ושמיעת התורה. חז"ל שואלים האם רק יתרו שמע, הרי כל העולם שמע על כל הניסים שנעשו לעם ישראל. אם כך, מה מיוחד בשמיעה של יתרו?

"אֵלָא כָּל הָעוֹלָם שְׁמַעוּ וְלֹא נִשְׁכְּרוּ, וְהוּא שְׁמַע וְנִשְׁכַּר וְנִכְפָּה מִלִּפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְקָרַב לִיְרֵאָתוֹ".

יתרו הוא היחיד ששומע שמיעה כזו שמביאה אותו ללב נשבר, לתשובה, להתבטלות כלפי רבש"ע. רק יתרו נותן לשמיעה לחלחל אל תוך ליבו, ולהשפיע על נפשו.

יתרו שומע באמת. שמיעה אמיתית היא זו ששומעת, לא רק באיבר השמיעה החיצוני, אלא שומעת מבפנים. לא כסיפור דברים שקרה בחוץ, לאנשים אחרים, במקומות אחרים. אלא שמיעה המרגישה מבפנים, איך הסיפור ששם, נוגע עמוק גם כאן, בתוך ליבו של השומע.

כשהשמיעה היא פנימית, כל אחד ישמע מתוך ליבו את מה שהוא עצמו צריך לשמוע. אדם יכול להיות בתוך קבוצת אנשים, וטכנית כולם ישמעו אותו דבר, אבל פנימית, כל אחד ישמע אחרת. לכל אחד זה יגע אחרת בנפש שלו, בלב שלו. כל יום יוצאת בת קול וקוראת לנו. האם אנחנו שומעים אותה? 'וישמע יתרו', מכון אותנו לשמוע את השמיעה שלנו. לשים לב לדרך שבה אנחנו שומעים בעולם.

יתרו הוא חותן משה. ר' נחמן אומר שזאת הסיבה שדווקא הוא שמע. הקירבה למשה היא קירבה למי שיכול להשמיע. כדי לשמוע באמת, צריך לשמוע ממי שמשמיע באמת. ממי שיש לו יכולת להעביר את הקול הפנימי האמיתי שמחיה את המציאות. "הקול המשקה את הגן", כך מתאר זאת ר' נחמן. מה היה אותו כוח שנתן חיים לגן עדן? "קול ה' אלוקים מתהלך בגן לרוח היום". הקול העובר ברוח, באוויר שבין הדברים, הנע מאחד לשני. הקול הוא לא אמצעי להעביר דיבור ומסר. הקול עצמו יכול לתת חיים וחיבור פנימי. כל אחד יכול להרגיש זאת בטבעיות שניגשים להרגיע תינוק, בקולות העולים בצורה הכי ספונטנית, מהחיבור לתינוק.

"כִּי יֵשׁ שְׁנֵי צָפְרִים, אֶחָד זָכָר וְאֶחָת נְקִיבָה, וְהֵם רַק זֶזֶג אֶחָד בְּעוֹלָם. וְנִאֲבָדָה הַנְּקִיבָה וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׁ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֶּשֶׁת אוֹתוֹ, וְהִיוּ מְחַפְּשִׁים הֶרְבֵּה זֶה אֶת זֶה, עַד שֶׁנִּתְעַר, וְרָאוּ שְׂאֵינֵם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים וְעָשׂוּ לָהֶם קְנִים... וְכִשְׁמַגִּיעַ הַלֵּילָה, אָזִי אֵלֹהֵי הַזֶּזֶג צָפְרִים מְתַחִילִים כָּל אֶחָד וְאֶחָת לִלְלָל בְּקוֹל יִלְלָה גְדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מִלֵּל עַל זֶזֶג כִּי"ל" (ר' נחמן, מתוך מעשה משבעה קבצנים)

כל נשמה היא ציפור שאיבדה את בן זוגה, שאיבדה את הקול המיוחד הקורא אליה, המדבר אל ליבה. אותו קול שיכול להחיות את נפשה. וכל לילה הנשמה מחפשת וקוראת אל החיבור השייך לה, החיבור שהוא מקור חיותה.

ומספר ר' נחמן שיש מי שיכול להעביר את הקול. שיכול להעביר את קול הציפור האחת, שיגיע אל השניה. שיכול להשמיע לנשמה את הקול שהיא באמת צריכה לשמוע, הקול שבאמת יחיה את נפשה.

כמו שהשמיע משה ליתרו ולעם, וכמו שמזדמן לכל אדם לעיתים, לשמוע את הקול שאליה הוא התגעגע. שנוכח לשמוע את הקולות.

יהושע מילר מחשבות לפרשת השבוע מתורת הבעש"ט

זהירות, יער לפניך!

עדין ומתוק של גמבה טריה, אנחנו כבר שחוקים ולא מזהים קול עדין של רצון פנימי, של התוויית דרך ישרה.

...ומי שהוא חכם - ענינו בראשו, ולא רוצה לילך לשם, וזהו גם כן "את הדרך אשר ילכו בה", היינו הדרך הישר. ולא אחר פיתוי היצר הרע שמפתה להאביד את האדם, כמשל הנזכר:

החכם ענינו בתוך הראש שלו. יש לו ראש, יש לו רצון ומחשבה וכיוון. והענינים משוכצות בתוך הראש הזה ומשרתות אותו. החכם יודע מה הוא רוצה, ומבקש בענינו למצוא עבורו את מבוקשו. לא סתם בעברית המילה ל- reality זו 'מציאות' - כלומר, אתה מוצא את מה שחיפשת. באנגלית זה מבוסס על המילה real, כאילו מה שיש בחוץ זה האמת. אבל מי החכם העיניים הם הכלי של הראש. אבל מי שתר אחרי ענינו וליבו, הראש שלו בעיניו. העיניים מוליכות אותו, ואחר כך משתמשות בראש כדי להסביר למה טוב שפנית ל כאן. זה מתהדהד בשאלות שהראש שואל את העיניים - 'למה נכנסתי לכאן?' ו'למה הרמתי את הטלפון?'. והעולם בחוץ כל הזמן שמח למשוך את העיניים שלנו. האדם שמבקש להיות חכם מחליט לאן הוא רוצה ללכת לפני שהוא פותח את העיניים. הוא מתחיל את היום מהרצון שלו, לא ממבט בפלאפון שימשוך אותו עמוק לתוך היער.

התורה, כפי שיתרו מנסח, היא מורה לנו דרך ישרה. מאיפה שאנחנו עד לתכלית שלנו. היא נכתבה על ידי מי שברא אותנו ורוצה בטובה האמיתית שלנו, ואינו בעל אינטרס לנכס את הכוחות שלנו לטובתו. לכן יהודי פותח את היום בתפילה - בדיבור ישיר עם הבורא - ובקצת תורה, ומהאספקלריה הזו ניגש אחר כך אל העולם. ואז ענינו בתוך הראש שלו, ולא הפוך. הוא מקומו של עולם, ולא העולם מקומו. כלומר הוא ניגש לאזור ההעלמה אחרי שיש לו עוגן, יש לו מקום בתורה ובדרך הישר. כמובן, הבעל שם טוב הקדוש לא דיבר באופן ספציפי על דור שיש בו מסכי ענק בציד בניינים, סרטונים ממונים ואינסטגרם, אבל המציאות היום היא בסך הכל מרחב בו מתאפשר ביטוי מפורש ומובהק של ישויות וכוחות שקיימים מאז ומעולם. גם בדור של הבעל שם טוב, כשאדם התהלך בעולם היו המון פיתויים שיכלו למשוך אותו מדרך הישר. אין צעד שהוא סתמי. כל צעד הוא צעד בכיוון מסוים, צעד ללא יעד הוא צעד לכיוון של יעד של משהו אחר. עדיף למעוד ליעוד שלך מלצעוד ליעד שלילי. יש כאן גם רמז לכוחות חיצוניים, שמייחלים לכך שהאדם ישיקע בהם את מרצו ואת אונו, כי הם יונקים את חיותם מהאדם. המיקוד, ודקור המודעות של האדם, הוא הדבר הכי יקר לו, כי במה שאדם מתמקד הוא בונה. בונה את הדרך שלו ובונה את מושא המיקוד שלו, או בונה עבור אחרים שהוא לא מעוניין באמת בשגשוגם. בדרך התורה האדם מתעורר לסלול את חייו במודעות, ולשאל כל בוקר - במה אני באמת רוצה להשקיע את כוחותי?

המציאות הנתונה כבר, שעל תחנות אוטובוס, צידי בניינים, צידי משאיות, עיתונים ואפילו עלוני שבת אנחנו מוצפים בקריאות אלינו. על מה שאסור לנו להחמיץ. על דירות אחרונות ממש. על מה שלא היינו רוצים לפספס. על הזדמנויות להתפנק כי מגיע לנו. על מבצעים שרצים רק עכשיו ולא יחזרו. מרוב עצים, עצות והצעות אנחנו לא רואים שהנה, תעינו כבר לתוך היער.

בתוך מהלך החיים של רוב הקוראים, כאן אנחנו עדים להגעת המציאות של היער הזה לשיא של כל הזמנים. אחרי שכבר היה לנו מכשיר שנועד להתקשר ולתקשר בכיס איתנו בכל זמן, הבינו בעלי היערות שהאנושות בעידן חדש. עולם בו לא צריך לנסות לקלוע למסלול ההליכה של לקוחות פוטנציאליים, אלא אפשר להגיע אליהם ישירות, בכל מקום שהם, ביבשה והיום גם באוויר ובים. רק צריך שיהיה מספיק מושך, והלקוח מעצמו יחפש את המפרסם, גם אם הוא בדיוק באמצע רגע משמעותי עם בת הזוג שלו.

המפרסמים בוודאי אינם רשעים. הם לא רוצים שיהיה ללקוחות רע. הם פשוט לא בהכרח רוצים שיהיה להם טוב, הם בעיקר רוצים את המשאבים שהכי יקרים לנו, עוד יותר מכסף וזמן. הם רוצים את המכווננות שלנו. את תשומת הלב שלנו. את הרצון שלנו להשקיע במשהו. בתחום הפרסום, זה שונה מעט מהגזלנים של המשל של הבעל שם טוב, כי אין כאן גזילה. האדם לכאורה בוחר. בוחר להסתכל, בוחר להקליק. וברגע שהוא בחר, הוא נכנס ליער.

ביער רוצים את הממון שלו. גם את הממון שבבנק, וגם את ה'בכל מאודך' שלו. ולא רוצים להרוג אותו, רחוק מזה. רוצים אותו חי. חי ומתפקד, חי ומסוגל להקליק. אבל כן בפועל הורגים את האנ' שלו. את הצד בו שקם בבוקר ויודע מה הוא רוצה. את הנחישות שלו להגיע לאנשהו. את מה שחרוט על ליבו שהם יעדי חייו ויעדי יומו. הורגים את הרצון שלו ולוקחים את כספו וכיסופיו.

עניין של מיקוד

לא פלא שיש שחיקה של המקום ה'רוצה' שלנו. לא פלא שכל כך הרבה אנשים מחפשים מה הדרך שלהם. אנחנו כל הזמן מוקפים ומקיפים את עצמנו בקריאות אלינו, במאמצי שכנוע, שכבר נשחקנו. כמו אדם שאוכל חטיפים מתובלים וסוכריות חודשים ארוכים, שכבר יתקשה לטעום טעם

"והודעת להם את הדרך ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו" (פרשתנו יח, כ)

למה ה' נותן תורה לעם ישראל? במקום להעלות סברות שונות, אפשר להסתכל בתורה עצמה. כשיתרו רואה את העם ניצב על משה מהבוקר ועד הערב, הוא כנראה מבין שלא ייתכן שכל מה שיש לאלוקים לומר על המציאות ישכון במוח של אדם אחד עם זוג אוזניים ופה אחד. אז הוא מציע: "והודעת להם את הדרך ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו". הבעל שם טוב הקדוש מגלה למה בכלל צריך שיהיה דרך:

והודעת להם את הדרך ילכו בה וגו'. על דרך משל ששמעתי מאא"ז נ"ע זללה"ה לגזלנים שישבו ביצר אחד, ושלחו משם איש אחד תמיד לפתות אחד שילך לשם כדי שיהרגוהו ויקחו ממנו... ברוב המקומות ששומעים על איך שהבעל שם טוב תופס את העולם, העיסוק הוא בגילויי אלוהות ברמות שונות וביטויים מוגבלים של אינסוף. כאן יש משל מאוד אחר. של עולם בו יש יערות, וביערות גזלנים, שכל מגמתם למשוך את האדם אל תוך הסכך, שם הם בעלי הבית והאדם מבולבל, וכך יצליחו להתגבר עליו ולהורגו ולקחת את ממנו.

נראה שהמשל הזה מוכן הרבה יותר לבני דורנו מאשר לדורו של הבעל שם טוב הקדוש, כשאנחנו חיים בעידן הפרסום. מאז ומעולם היו פרסומות, אך עם כל המצאה של מדיה תקשורתית חדשה - דפוס ועיתונים, רדיו וטלוויזיה ולבסוף אינטרנט - תחום הפרסום הלך והפך לתעשייה תוססת. מבחינתנו זאת

בס"ד

תורת הנפש

בדרך הבעל שם טוב

מחפשים כלים לנפש

שלא מתפשרים על האמת הפנימית?

תורת הנפש מציעה קורסים דיגיטליים על פי פנימיות התורה בנושאי **חרדות, זוגיות, חינוך, תקיעות רגשית ועוד**. לימוד עמוק, פסיכולוגיה יהודית בגובה העיניים, מתוך חיבור אמיתי לנפש.

עכשיו בהשקה

35% הנחה על כל הקורסים

הזדמנות להכיר גישה אחרת. מהשורש.

ירושלים | תל אביב | רחובות | בית אל | חוץ

לפרטים והרשמה:
02-5662323

בראשות הרב גיטבורג

כבוד התורה הוא השער לקירוב

איתי אסמן

הממשלה. לאותו חוג הזמן פעם רב בעל גישה ליברלית מאוד. כשרצה ראש הממשלה לחבוש כיפה כדי לכבד את מעמד הלימוד, מיהר אותו רב ואמר לו: "לא לא, אדוני ראש הממשלה, אין צורך לשים כיפה". נראה היה שאותו רב רצה למצוא חן, לשדר פתיחות, להראות שהדת אינה "כבדת ראש".

אך ראש הממשלה, בחוש הפנימי שלו, התעקש וחשב את הכיפה. הוא הבין את מה שאותו רב שכת באותו רגע: כשאנחנו ניגשים ללמוד תורה, אנחנו לא ניגשים ללמוד סתם "חוכמה" או פילוסופיה אנושית. אנחנו ניגשים לדבר ה', לתורה מן השמיים.

הכיפה היא סמל ליראת שמיים, להכרה שיש משהו מעלינו. זהו היחס שצריך להיות לנו כשאנחנו לומדים, וזהו היחס שעלינו לשדר כשאנחנו מלמדים. אם אנו מוותרים על הסממנים הללו, אנו הופכים את התורה לעוד מקצוע באוניברסיטה, ובכך מרוקנים אותה מכוחה המקורי.

גם כשאנחנו יושבים עם אנשים שאינם שומרי מצוות, למשל בסעודת שבת, אל לנו להתבייש לבקש בעדיניות: "אפשר בבקשה לשים כיפה?". הניסיון מראה שאנשים מקבלים זאת בהבנה ואפילו בהערכה. למרות שזה נראה מעשה סמלי, ולמרות שאין כאן מצווה דאורייתא מובהקת בכל רגע, יש כאן הצהרה של כבוד. והיחס הזה של הכבוד, הוא לעיתים גדול ומשמעותי יותר מפרטי מצוות אחרים, כי הוא מניח את היסודות לקשר הנפשי עם הבורא.

נקודה אחרונה וחשובה לא פחות נוגעת לאופן שבו אנו מדברים על דמויות התורה. לעיתים, מתוך רצון "להנכיח" את התנ"ך ולהפוך אותו לרלוונטי, ישנה נטייה לדבר על האבות הקדושים, על משה רבנו ועל גיבורי התנ"ך כעל "חברה משלנו", תוך הדגשת חולשות אנושיות כביכול.

עלינו לזכור: מדובר באנשים גדולים וקדושים, ענקים שעיצבו את האומה. זלזול בדמויות המופת הללו הוא זלזול בתורה עצמה. כשאנו מנמיכים את קומתם, אנו מנמיכים את קומת התורה כולה בעיני השומעים.

אם רצוננו לקרב באמת, עלינו לאמץ את משנתו של הרב קוק: להתחיל בכבוד. לכבד את בית הכנסת, לכבד את המעמד של לימוד התורה, ולכבד את דמויות ההוד שבה. זה תלוי רק בנו. כשאנחנו נדע לייקר את התורה, להביט עליה ביראת כבוד ובהדרת קודש - האור הגדול שבה ימגנט אלינו את הלבבות, ויוביל אותם באופן טבעי אל החיבה ואל האהבה. הבו גודל לאלוקינו.

asmanitai@gmail.com

רבים מאיתנו עוסקים בשאלה כיצד לקרב רחוקים ואיך לחבר את הלבבות לאור התורה. אך לעיתים, מתוך רצון טוב להנגיש ולהכיל, אנו שוכחים את השלב הראשון והקריטי ביותר בשרשרת שתיאר הרב קוק: כבוד התורה. בלי היסוד הזה, לא מגיעים גם לקיום התורה. זהו הקשר העדין שבין יראת כבוד לבין קירוב לבבות.

הרב קוק זצ"ל מתאר את תשובת הדור בארבעה שלבים הכרחיים, הבנויים זה על גבי זה כסולם מוצב ארצה וראשו בשמיים: כבוד הדת,

חיבת הדת, הכרת הדת וקיום הדת.

לפעמים נדמה לנו שאם נדלג על השלב הראשון - "כבוד התורה" - ונקפוץ ישיר לניסיון לייצר "חיבה" ואהבה, נצליח לקרב אנשים מהר יותר. אולם המציאות מלמדת שההפך הוא הנכון. הדרך אל הלב עוברת דרך הכבוד, והזלזול, גם אם נעשה מתוך כוונות טובות, מרחיק במקום לקרב. ברצוני לשתף אתכם בשני סיפורים שממחישים עד כמה היסוד הזה קריטי בחיי המעשה.

המקרה הראשון התרחש בעת שירותי הצבאי. נכנסתי יום אחד לבית הכנסת בבסיס כדי להתפלל, ולפתע צדה עיני מראה מוזר: בפינת בית הכנסת ישב חייל, מולו מחשב פתוח, והוא שקוע בכתיבה נמרצת.

התעניינתי ושאלתי אותו למעשי, והוא השיב בטבעיות: "אני כותב עבודה אקדמית".

"כאן? בבית הכנסת?" שאלתי בפליאה. "למה דווקא כאן?"

החייל הסביר לי בתמימות שהוא שאל חייל דתי מהיחידה אם הדבר מותר, והלה השיב לו בחיוב. הדבר צרם לי מאוד. ניגשתי לאחר מכן לאותו חייל דתי ושאלתי אותו לפרש ההיתר המוזר הזה. תשובתו הייתה מלאה בכוונות טובות: "חשמו"ן, הוא אמר לי, "חשבת" לעצמי שאם הוא ישב בבית הכנסת, אולי תוך כדי כתיבת העבודה הוא ישמע דברי תורה, אולי יקלוט איזו תפילה, וזה יקרב אותו".

אמרתי לו אז, ואני אומר זאת גם היום: גישה כזו אינה מקרבת. הדבר שהכי מקרב אדם אל הקודש הוא כשהוא רואה שמכבדים את הקודש. אם יש כבוד לתורה - הנפש נמשכת להתקרב. אך אם אנו מזלזלים בבית הכנסת, אם אנו מתירים לעשות בו שימושי חול, אנו משדרים שאין כאן שום דבר מיוחד. כשאין שרשרת של כבוד, לא תיווצר חיבה, לא תהיה הכרה ובסוף לא יהיה קיום. הלב היהודי מחפש גודל, וכשאנו מקטינים את המקום הקדוש, אנו מפספסים את ההזדמנות לגעת בנשמה.

סיפור נוסף ששופך אור על הנקודה הזו, התרחש בחוג לתנ"ך שהתקיים בבית ראש

מה הדבר שהכי מקרב את האדם את הקודש?

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראש יהודי
052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב.
יעל 053-367-3434

10 ספרי קומיקס ילדים "הגיע הזמן"
להזמנות: www.roschy.org
052-5665005

ב-485 ₪
כולל משלוח עד הבית

דרושה רכזת קהילה
(ליחות עצומה וחוויה גדולה)

< מגורים בתל אביב < עבודה אחה"צ + ערב ושבתות
< יכולת מנהיגות וחברותיות ברמה גבוהה, תורנית ועמוקה < מתאים לרווקה בגילאי 26
< כניסה מיידית לתפקיד
לפרטים: אביה 054-483-1317

מהירות כוס
לקראת הוצאה חדשה מהדורת כוס לספר "אורות תשובה" עם היאור קצר מאת הרב יובל פרוינד

דרושה תרומה / הנצחה / הקדשה

מאת הרב אברהם יצחק הכהן קוק
עם מבוא "חזקוני" מאת רבינו יצחק

לפרטים: 052-5665005 רחלי

כיבוש זו לא מילה גסה

לחיים לחיים !

בעירי אנטוורפן התגורר יהודי יקר, בעל עסק משגשג שהיה פתוח – למרבה הצער – גם בשבת קודש. לאחר ניסיונות רבים מצידי להשפיע עליו לסגור את החנות, ניסיונות שנחלו כישלון פעם אחר פעם, יישמתי את ההדרכה ששמעתי מפי המזכיר של הרבי זי"ע, הרב חיים מרדכי חדקוב ע"ה, שלימד כי יש להשפיע גם על מחללי שבת לערוך קידוש, בתקווה ובאמונה שמצוות הקידוש כבר תחולל את השפעתה על השבת כולה.

כאשר נכנסתי לחנות שלו והצעתי לו בפשטות: "ידידי, תתחיל לעשות כל שבת קידוש", התגובה הראשונית שלו הייתה תמיהה: "אני מחלל שבת, איך בדיוק אעשה קידוש? ...!" קיצורו של דבר: הוא קיבל עליו לקדש בכל שבת, ואכן השינוי המיוחל קרה. כיום לא רק שחנותו סגורה בשבת, אלא כל משפחתו – ילדיו ונכדיו – הולכים בדרך התורה והמצוות, והוא עצמו משפיע על אחרים לשנות את אורח חייהם לטובה.

מה הסוד כאן? זה העומק הנפלא בדברי חז"ל: "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם". הרבי מקוצק מבאר באופן נפלא: למה דווקא מחט? כי כשמחט דוקרת באדם, למרות שהיא נקודה קטנה, היא מזעזעת את כל מהותו. וכך גם בעבודת ה': דווקא כשאדם עושה מעשה שהוא לא מרגיש כלפיו חיבור רגשי טבעי, ועליו להתגבר על עצמו ולעשות אותו, דווקא בשעה כזו מתעורר בו כוח פנימי עמוק שמציף בתוכו דברים שהוא לא ידע עליהם, ומשם – גם השמים הם לא הגבול.

כשאדם עושה מעשה מסוים מתוך משיכה טבעית – למשל, הוא אוהב להתפלל או לעשות

חסד – אין בכך התעוררות עמוקה של הנשמה. אבל כשהוא מתגבר על עצמו ועושה מעשה שקשה לו, מתוך הכרה שכך רצון ה', דווקא אז מתעורר האור הפנימי.

ומה עניין "פתחו של אולם" דווקא? מבארת החסידות: בכל שערי בית המקדש היו דלתות, חוץ מהאולם. כך גם בעבודת ה' – כשאדם פותח פתח קטן בעבודתו, מתוך התגברות והתמסרות אמיתית, נפתח לו שער שלעולם אינו נסגר. ההתקשרות לנשמה שנוצרת ברגע של התגברות אמיתית נשארת לנצח, כי היא נוגעת בעצם מהותו הפנימית של האדם.

פעמים רבות אנחנו פוגשים אנשים – ואולי גם אותנו עצמנו – מאוכזבים מעצמם. הם מרגישים שאינם מסוגלים להתעלות מעבר למצבם: "אני לא בנוי לקשר אמיתי עם אשתי", "אני לא יכולה להיות אמא טובה", "אני אגואיסט מטבעי" וכן הלאה. הם מרגישים תקועים בתוך המגבלות שהציבו לעצמם: "זה לא בשבילי", "אני לא יכול".

אבל זה בדיוק העניין: לפעמים מה שנדרש מאיתנו הוא לשים בצד את ההרגשות וההגדרות האישיות. במקום להתמקד במי אתה ומה אתה, התרכז בשאלה: מה אתה עושה. הנשמה האלוקית, אותו "חלק אלוהי ממעל ממש" שבתוכנו, נמצאת תמיד ומחכה להתגלות דרך המעשה הפשוט.

מי אומר שזה עובד כך? הנה תראו בעצמכם. את פרשתנו, פרשת יתרו, חותם הקדוש ברוך הוא בציווי מיוחד הנוגע לבניית המזבח: "ולא תעלה במעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו". רש"י מסביר שבמקום מדרגות המובילות לראש המזבח, יש לבנות לו כִּבְשׁ – משטח משופע וחלק.

כפי שמלמד הזוהר הקדוש, כל פרט בתורה מכיל רבדים שונים וגם הוראות לחיינו הפרטיים. וכך, במאמר מופלא שנשא הרבי זי"ע בליל חג השבועות תשי"ג, הוא חשף עומק חדש בהבנת ההבדל המהותי בין מדרגות לכבש בעבודת ה'.

במדרגות, כל שלב הוא מקום מוגדר ומובחן. האדם ניצב על המדרגה הראשונה, מתייבב עליה, מרגיש את ההישג – ורק אז פונה למדרגה הבאה. וכשהוא עומד על המדרגה השנייה, מיקומו ברור: הוא כבר עבר את המדרגה הראשונה והתקדם ממנה, אבל טרם הגיע למדרגה השלישית והבאות אחריה.

כזו היא גם התפיסה הרווחת להתקדמות רוחנית: אדם מבקש להתקרב אל המלך, להקריב קרבן, ומבין שעליו לטהר את עצמו תחילה, שהרי איך אפשר לגשת אל המלך בכגדים מלוכלכים? בעבירות ובמחשבות פגומות? כך, באופן טבעי, מתפתחת אצלו גישה של 'מדרגות': אשקיע תחילה בלא לדבר בזמן התפילה – והנה עליתי מדרגה. וכשאני כבר מרגיש מספיק יציב ובטוח על המדרגה והיא בידי, אני עמל לעלות למדרגה נוספת – להימנע מלשון הרע. ואם עליתי ובאתי בשעה טובה גם למדרגה זו, אעמול על פיתוחה של מידת החסד – מדרגה נוספת. לכאורה, זוהי הדרך הראויה להתקרב אל הקודש – צעד אחר צעד, מדרגה אחר מדרגה.

אבל כאן באה התורה ומפתיעה: "לא תעלה במעלת על מזבחי" – לא זו הדרך להתקרב אל הקדוש ברוך הוא! אל תחשוב שכאשר הגעת למדרגה מסוימת, אתה כבר מושלם בתחום הזה ונעשית כמו מלאך בכל הקשור אליו. ולמה? "אשר לא תגלה ערותך עליו" – שיטת המדרגות עוד עלולה לחשוף אותך במעורמך.

במקום להיכנס למעגל איך-סופי של חשבונות - האם אני רואי? האם אני מתאים? - מלמדת אותנו החסידות לשים את ה'אני' בצד. להניח את כל מערכת החשבונות העצמיים ולהתמקד בשאלה אחת פשוטה: מה עליי לעשות ברגע זה? כשנוהגים כך, כאשר לא מתרגשים יתר על המידה מהמקום הרוחני והנפשי שלנו ובוחרים להתבטל כליל כלפי רצון קוננו, באים להמשך המשפט: "ופנה לסובב".

המילה "כבש", מגלה הרבי, רומזת ללשון כיבוש. כלומר, גם אם זה נראה לך לא טבעי להתקרב אל הקדוש ברוך הוא, זה לא 'נורמלי' במצבך הנוכחי ואתה לא לגמרי 'שם' – אל תיתן לזה לעצור אותך מלעלות אל ה'. עליך לכבוש את עצמך ואת יצרך ולומר לו: צודק, חביבי, אני לא מחובר כולי לעבודת

מהי אפוא הדרך לעלות אל מזבח ה' ? מלמדת התורה הקדושה שהדרך הנכונה היא דווקא באמצעות הכבש. בניגוד למדרגות המובחנות והמוגדרות, הכבש מייצג מסלול רציף של התעלות בו האדם תמיד נשאר מחובר לנקודת המוצא שלו.

בדרך הכבש האדם אינו מרגיש שהגיע למדרגה חדשה ונפרדת, כאלו השיל מעליו את מהותו הקודמת. להיפך, הוא תמיד נשאר באותו מישור נפשי, רק שהוא מתקדם בו. כל צעד הוא המשך ישיר של הצעד הקודם, בלי הפרדה וניתוק.

כאן מתגלה לנו הוראה נפלאה: אין צורך להמתין לשלמות כדי להתקרב אל הקדוש ברוך הוא. אין צורך להיות 'מלאך' במדרגה זו או אחרת - העיקר הוא להיות בתנועה מתמדת של התקרבות, של עלייה. זה ממש מקביל לדברי הבעל שם טוב: "במקום שמחשבתו של אדם - שם הוא נמצא". גם אם בתוך עדיין מקננות מחשבות שליליות, גם אם אתה סובל מתחושות לא מתוקנות ואפילו דברים חמורים יותר - אין זה מונע את ההתקרבות אל ה' - ההיפך הוא הנכון: דווקא ההכרה בחוסר השלמות, יחד עם התנועה המתמדת קדימה, יחד היא הדרך האמיתית להתקרבות.

כפי ששלמד אותנו הרבי, הקדוש ברוך הוא כביכול אומר: "אל תחכה להיות מושלם. התקרב אליי כפי שאתה, במצבך הנוכחי. רק דבר אחד אני מבקש – יהיה בתנועה של התקדמות".

אם אתה כואב על כך שאצלך – בשונה מחברך, כך לפחות אתה – מדמיין... – העסק 'לא נדבק', וההתנהגות החיצונית שלך לא מתכתבת עם מי שאתה 'באמת' – דע לך שדווקא האדם שמרגיש זרות וריחוק, דווקא מי שמרגיש 'זה לא אני' – יכול להגיע למדרגות גבוהות יותר. וכבר אמרנו: "לא תעלה במעלות על מזבחי" – אין צורך במדרגות מסודרות של שלמות והתעלות כדי להתקרב. אדרבה, לפעמים דווקא ה'מעלות' עלולות לחשוף את חולשותינו. ומהאידך גיסא, כשאנחנו עושים זמא שצריך לך כן צריך – יש כזה ביטוי מובהק לעומק הקשר בינו לבוראנו ולא־תלותו במאומה.

עוֹנֵשִׁים לְכָח מַחִיר

**רק בחשמל הקרן חבילות משתלמות
לבית החדש ומתנות בשווי אלפי שקלים!**

- **מקור 4 דלתות שארפ**
דגם *8435
- **מכונת כביסה סאווטר 8**
- **תנור דו-תאי משולב כי**
שירות ואחריות אלקטרה

רק 7,390 ₪

- **מקרה 4 דלתות סאווטר**
בגימור שחור זכוכית ויקרת*
- **מכונת כביסה LG 8 ק"ג**
- **תנור בילד-אין של SOL**
עם מסילות טלסקופיות
- **כיירים 4 להבות בלומברג**

רק 6,790 ₪

- **מקור אמקור**
550 ליטר מאושר לשבת
- **מכונת כביסה דוידסון 6 ק"ג**
- **תנור דו-תאי משולב כיריים**
שירות ואחריות ביפאן

רק 5,800 ₪

- **מקרר דוידסון 480 ליטר**
- **מכונת כביסה 8 ק"ג 1400 סל"ד**
שירות ואחריות אלקטרה
- **תנור עומד משולב כיריים**
60 ס"מ צבע ושחור

רק 4,790 ₪

חבילת נדוניה משתלמת

מייבש כביסה 7 ק"ג
דוידסון פרימיום W2350

מארז סירים גדול עם פתק החלפה בשווי 1,500 ₪ ברשת נעמן +
מארז טקסטיל מפנק עם פתק החלפה בשווי 1,100 ₪ ברשת ורדינון +
מגהץ קיטור ניופאן + מיקרוגל איכותי סאטר 20 ליטר

מוקד הזמנות ארצי: *2757
WWW.KERENBY.CO.IL

רשת מוצרי החשמל הזולה ביותר במגזר החרדי
עפ"י סקר אומניבוס אסקריא 2024

מבית
הרב רבי ישיבות

מדיעין עילית
רבי טרפון 25

נתיבות
יוסף סמל 10

חיפה
רכת משה 29

אשדוד
הורקנוס 5

בית שמש
נחל ניצנים 3

ביתר עילית
35 מלובלין

שלים
שראל 53

מלכ"ב
29

סניף רא
רבי עק

כדי לעשות מה שאנחנו נדרשים לעשות. דווקא כשהלב יבש, כשהמחשבות מפוזרות בין אלף עיסוקים וחשק רחוק - דווקא אז, בעשייה הפשוטה והטהורה, מתגלה עומק הקשר.

אל תאמר לעצמך "אין ברירה, אני מוכרח לעשות". להיפך - בכל פעולה, גם היכשה ביותר, תראה את ההתקשרות העמוקה עם הקדוש ברוך הוא. הנה, ברגע זה ממש אתה מגלה את כוח האינסוף שבנשמתך - את היכולת לפעול גם כשאין חשק, להאיר גם במקום החשוך ביותר. איך אמר שלמה המלך: "יתרון האור מן החושך" - דווקא האור הבוקע מתוך החושך מאיר באופן חזק יותר ונראה למרחוק. מי שיחכה עם עסק התורה והמצוות עד שיהיה ראוי להן ויעשה אותן ממקום טהור של 'לשמה', דומה לאותו ילד שכששאלו אותו מתי סוף-סוף יתחיל להתנהג יפה, השיב: "כשאחיה גדול". וכששאלו אותו מיד: "ומתי כבר תהיה גדול?" השיב מיד: "כשאחיה יפה..."

אם כן הבה נימנע מאותו מעגל אינסופי ו"נעלה בכבש".

זו היא הדרך אותה לימד הרבי, וכפי שהודגם בצורות רבות כמו למשל ב'מבצע תפילין': בתחילת הדרך היו רבים שערערו על התועלת שיש בהנחת תפילין חדר-פעמית על זרועו וראשו של אדם שחף לכאורה מכל סממן יהודי. הוא מחלל שבת, לא שומר על כשרות ולא יודע מילה וחצי מילה על יהדות. מהי, אפוא, התועלת שאדם כזה יניח תפילין?! אבל הרבי סבר, והמציאות לאורך השנים הוכיחה כמה צדק, שגם כשהיודי נראה רחוק, עצם הנחת התפילין מדליקה את נשמתו. ובאמת מה הפלא? "מצווה גוררת מצווה" אמרו חז"ל. צוותא גורר צוותא, והיהודי והקדוש ברוך הוא הופכים לצוות מנצח.

כך ראינו בשנתיים האחרונות איך חיילים מכל הסוגים, גם כאלו הנראים רחוקים משמירת מצוות, שרים "אני מאמין", צועקים בעוז על אהבת ה' יתברך אליהם ורוקדים בביטחון שהוא ישפיע להם עוד יותר טוב ועוד יותר טוב. על כך אמרו חז"ל "המאור שבה מחזירו למוטב" - עצם העשייה של דבר שיש בו אור, מאירה את הנשמה ומקרבת אותנו אל שורשנו האלוקי. לחיים, לחיים ולברכה. חברים יקרים, בואו נתחיל לעשות - היום! אין צורך להמתין לרגשות נעלים או להתעלות רוחנית. בכל מצב, בכל רגה, אפשר להתחבר. לחיים!

מכל הגדרה. כלומר, דווקא ה'כבש' - אותה דרך של כיבוש והתגברות - הוא זה שמוציא את האדם מההגדרות וההגבלות שלו ומביא אותו אל מדרגת ה'סובב', אל המקום שבו מתגלה הקשר העצמי והבלתי-אמצעי של הנשמה עם הקדוש ברוך הוא. קשר שאיננו מותנה בדבר, גם לא ברגש ומצב רוחני תואמים.

הנה דרשיח די מוכר בין אם לבנה בעניין סידור החדר. "אמא, אין לי חשק לסדר עכשיו. אסדר כשהיה לי מצב רוח", אומר הבן. "סדר את החדר ואז יהיה לך מצב רוח טוב", משיבה האם בחוכמתה. בתשובה פשוטה זו טמון עיקרון מנחה בעבודת ה'. אל לנו להמתין לרגעי התעלות והתלהבות

ה"סובב", מבאר הרבי, הוא מלשון עיגול - צורה שאין בה התחלה ואין בה סוף, אין בה מעלה ואין בה מטה. בתורת החסידות מבואר במקומות רבים כי קיימים שני סוגי אורות: "אור הממלא", המתגלה במדרגות ובסדר השתלשלות, ו"אור הסובב" - האור האינסופי שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

כאשר האדם מחליט שהוא לא מחפש שלמות אישית אלא רק מבקש להתקדם, והוא באמת מניח בצד את שאלת ה'מי אני?' ופשוט עושה את מה שמוטל עליו לעשות - אר"א הוא נוגע באור הסובב, באינסוף שלמעלה מכל הגדרה. מתברר, אם כן, כי דווקא כשאדם מכיר ש'זה לא אני', ובכל זאת הוא יוצא מעצמו וכובש את טבעו - הוא מגיע אל ה'אני' האמיתי ביותר, אל הנקודה הפנימית שלמעלה

ליהודים הייתה אורה ושמחה

**עולים
להר הזיתים**
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

**אירוח שישי-שבת
זכור
פרשת תצווה**

**י.י. ו"א
באדר**

תשפ"ו (27-28 לפברואר)
**במלון
שבע הקשתות**
על הר הזיתים

**שבת 'ונהפוך הוא' מול מקום המקדש
עם יוני שרון - 'אבו טבלה'**

יום שישי - שיחות | ארוחת צהריים קלה | תפילות בסגנון קרליבך |
עונג שבת עם רבנים, לוחמים, פצועי צה"ל, משפחות שכולות ומשפחות חטופים ועם
השחקן יוני שרון - המכונה 'אבו טבלה' |

**שבת - תפילות מרגשות מול הר הבית | קידוש חגיגי | שיחות, מפגשים וסטנד אפ |
סעודות ניד המלך | מוצ"ש - הבדלה מוזיקאלית**

יחיאל שושהיים
סרן במיל,
חזן וזמר

צבי גרינהיים
רס"ר במיל,
חזן וחזמר חסידי

הרב ראול קציר
סא"ל במיל,
משרת ביחידה מיוחדת
וב ישיבת שדרות

הרב אברהם זורין
דיין בבית הדין הרבני בתיא
לוחם בסיירת גבעתי

קרן אביה
לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

לע"נ לוחם חטיבת כרמלי
רס"ל במיל' רן הירשהורן ז"ל

חסעות בהרשמה מראש | מס' חברים מוגבל | פניסין מלא | כשרות מחודרת | צוות שומר שבת

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkis@gmail.com

**למלא
את החלל**

את נפגעת - אבל לא מסכימה להראות פגיעות

איך ההזדקקות הפנימית שלך יוצרת חיבור אמיתי, פתיחות וקשר מתחדש

את חייבת להבין, זו לא דרישה חיצונית בכלל מאריאל, אלא הצהרה פנימית אמיצה.

"מה זו ההצהרה הזו?" שאלה.

"הצהרה שאני קיימת, אני משמעותית, אני מאפשרת לעצמי להרגיש ולחיות ואני מזמינה את מה שבתוכי להיות חלק מהקשר.

כשאת מתחברת להרגשה הפנימית הזו משהו בתוכך מתחיל להרגיש נוכח.

את רואה את הפוטנציאל של הקשר שלך עם אריאל, את הזיכרונות הראשונים שלכם, את מי שהוא יכול להיות באמת.

התנועה הזו בנפש שלך תאפשר לו להיות נוכח, לתת ולהפתיע.

ככה את פותחת את הלב שלך והעולם מגיב.

התהליך הזה מתחיל תמיד מבפנים. מהלב שלך, מהחיבור הפנימי שלך אל עצמך.

כשאת נוכחת, קשובה ומודה על מה שיש, גם על הדברים הקטנים הפשוטים, את יוצרת מציאות חדשה:

יותר פתיחות, חום ואהבה, גם אליו וגם אל עצמך."

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

המשיכה לכעוס.

"הרבה נשים חושבות הרבה פעמים שהן חייבות להיות מלאות, שלמות וחזקות על מנת שמישהו אחר יוכל לתת להן, אבל האמת היא אחרת; אי אפשר למלא כוס מלאה. רק כשאת מאפשרת לעצמך להיות חסרה, פגיעה ונזקקת אז את יוצרת חיבור פנימי, מקום שבו הלב שלך פתוח ואת מאפשרת לעצמך לקבל בלי לדרוש, פשוט להיות.

את לא תוכלי לאפשר לאריאל להעניק לך את מה שאת בעצמך לא מאפשרת לעצמך להרגיש."

"איך אני אמורה להתחיל?" שאלה אסתר.

כל מיני משפטים כמו:

"אני זקוקה להקשבה שלי, זקוקה לעצמי, זקוקה ללב שלי, זקוקה לנוכחות שלי ולמרחב הפנימי שלי."

"אני מרגישה שאני כל הזמן מחכה לו", אסתר לחשה.

"וזה לא עובד... אני מנסה להיות חזקה ופשוט מרגישה כל כך ריקה", הוסיפה.

"למה את מתכוונת?" שאלתי.

"אני כל הזמן דורשת ממנו ובאה אליו בטענות ואני עקבית ולא נשברת, מחזיקה מאוד חזק את המקום הזה וזה פשוט לא עובד לי..." אסתר התחילה לדמוע.

"הכוח שלך כאישה לא נמצא במילים, בלחץ או בדרישות, אלא ביכולת הכל-כך טבעית ובריאה שלך להתחבר לעצמך ולהרגיש את ההזדקקות שלך. לתת להזדקקות הזו מקום אמיתי ולא להתנצל על החסך", אמרתי לה.

"אני נזקקת? אני לא מוכנה יותר בחיים להיות תלויה בו. נפגעתי ממנו כל-כך הרבה פעמים. אני לא זקוקה ממנו לכלום, אני לא אהיה חלשה יותר מולו", אסתר הרימה את הקול והיא הייתה כל-כך נסערת.

"להיות פגיעה בקשר זו לא חולשה", עניתי.

"אני מוכנה להיות בקשר אך ורק כאישה חזקה ואז אוכל לקבל ממנו, אני לא מוכנה להיות מושפעת מאריאל כשאני פגיעה. זה מחזיר אותי לכל הפעמים שנפגעתי ממנו",

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

בשבת אני מרגיש יותר מתוח מאשר בימי חול. איפה הטעות שלי?

בשבת אנו זוכים לשתי מעלות שבחיצוניותן עלולות להיות מנוגדות. אנו רגילים לומר "שבת קודש" ו"שבת מנוחה". קדוש פירושו מובדל ומרומם, והקדושה מרוממת את האדם מעל גדר העולם הזה. לכן המלאכות אסורות בשבת. ומצד זה, כשאנחנו בדרך ועוד לא הבשיל הפרי של הקודש בקרבנו, אנו עלולים למצוא עצמנו במתח מפני שאנו נדרשים לעלות למעלה ממידתנו הרגילה. זאת בזמן שמצד המנוחה, אנו צריכים דווקא להתיישב בצורה נינוחה.

אם אתה מוצא את עצמך שואף לקדושה של שבת ובגלל זה חש במתח, הרי שזו מעלה שיש לשמוח בה, אף כי אין להגזים בכך. ואם המתח גדול מדי, כדאי למצוא את האזיון ולהרבות במנוחתה של השבת.

הבן שלי, בן שבע, שואל אם הקב"ה באמת שומע אותנו. מה לענות?

אנו אומרים במפורש בתפילה "כי אתה שומע תפילת כל פה", וזו ודאי אמת שגם ילדך בן השבע מסוגל להבין. יחד עם זאת הביטוי "לשמוע" במובן של אוזניים, וכן שינוי בין קודם השמיעה לאחריה - כל אלה אינם שייכים כלפי מעלה, ואין צורך להכביד על הילד מעבר ליכולת הבנתו.

אפשר לומר שהקב"ה בוודאי שומע תפילתנו, אך אין שמיעתו כשמיעתנו, שכן הוא למעלה מכל הבנה שלנו. לילד בן שבע נראה לי שהדברים האלה מספיקים, ואם הוא ממשיך לשאול אפשר קצת להרחיב על ההבדל בין הנברא שנמצא תחת גדר זמן ומקום, לבין הבורא שאין מחשבה תופסת בו כלל.

חבר טוב שלי עבר עבירה חמורה ומסתיר את זה. מה אני אמור לעשות?

הסיכוי להביא תועלת על ידי התערבות מוטל בספק גדול. אכן יש פעמים שהיא מביאה תועלת, אך בפעמים אחרות התערבות עלולה להביא דווקא נזק. הדבר תלוי בהיכרות עם דמותו של החבר וביכולת שלך להתערב באופן מועיל, וזה דבר שמצריך יכולות מפותחות בקשר שבין אדם לחברו.

לעיתים יש מקום לשקול לערב דמות שהיא סמכות תורנית, חינוכית וכדומה שיכולה להביא את התועלת. אם נראה שתהיה תועלת כדאי לנקוט בפעולה, וכשהדבר מוטל בספק או שנראה שלא תיוולד תועלת - שב ואל תעשה עדיף. כל זה נכון במקרים שאין פגיעה בזולת והחטא הוא רק בין אדם למקום. אבל אם יש אנשים שנפגעים מחמת החטא, הצורך להתערב גדל בהרבה וצריך להתייעץ עם מומחים לדבר.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

ישיבת בני"ע כינור דוד מצוינות עושים באהבה

מסלולי מצוינות:

מדעים וטכנולוגיה:
בשיתוף מכון ויצמן בתחומי הסייבר, מדעי המוח ועוד

מסלול מוזיקה:
10 יח"ל הכשרה מקצועית מהגבוהות בארץ

ישיבת בני עקיבא כינור דוד היא מקום תורני חם ואוהב שמצמיח מצוינות לימודית ויצירתית. תלמידי הישיבה הם נערים מוכשרים ומקסימים אשר רואים בה מקום תורני לגדול ולצמוח באווירה מדהימה, בחום אנושי ובליווי מקצועי

ימי בחינות:

יום שני, י"ב בשבט 10.2
יום שני, י"ט בשבט 17.2
יום שני, כ"ו בשבט 24.2

ימים פתוחים:

יום שני, ד"ג בטבת 13.1
יום שני, כ" בטבת 20.1
יום שני, כ"ז בטבת 27.1

